

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KAYIP HAZİNELER: 02

J.-H. Rosny aîné

Xipéhuzler

Kızıl Su

LAPUTA KİTAP

Anlatılan senin yolculuğun...

Laputa Kitap 34
Edebiyat/ Öykü - Bilim Kurgu

J.-H. Rosny aîné
Xipehuzler - Kızıl Su

Fransızca aslından çeviren
Atakan Karaduman

Öykülerin Özgün Adları
Les Xipehuz - Le Cataclysm

Yayına Hazırlayan: *Doğan Hezer*
Redaksiyon: *Hümeýra Ayar*
Son Okuma: *Ahmet Beştepe*

Kapak: *Never More*
Sayfa Düzeni: *Dagon*
Kapak Görseli: *Vasili Kandinski*

1. Baskı Mayıs 2021

Baskı
Akademi Basım
Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi C Blok D. 320
Topkapı - İstanbul Tel: 0 (212) 493 24 67
Matbaa Sertika No: 47610

Laputa Kitap
Yeşilkent Mah. 1805. Sok. No. 17/19
Daire No. 15 Esenyurt/İstanbul 0 (539) 894 56 70

Sertifika No. 35963
ISBN: 978-605-70329-5-9

J.-H. Rosny aîné (1856-1940): Asıl adı Joseph Henri Honore Boex'dir. Belçika asıllı yazar, modern bilim kurgunun babalarındandır. Yazmaya ve yayımlamaya kardeşi, J.-H. Rosny mahlasıyla Seraphin Justin François Boex (1859-1948) ile başladı. 1886-1909'da doğa, tarih öncesi ve bilim kurgu temalı birçok öykü ve roman yazdılar. 1909'da kardeşler birlikte çalışmayı bıraktı ve Joseph Boex, J.-H. Rosny aîné adıyla yazmaya devam etti, kardeşi Séraphin Boex ise J.-H. Rosny jeune adını aldı.

Aîné kardeşler arasında daha çok tanınanı olduğu için birlikte yazdıkları eserler bazen yanlışlıkla yalnızca aîné'ye atfedilir. "La Guerre du Feu" (Ateşin Savaşı) romanlarından en çok bilinenidir. Bunda 1981 tarihli Jean-Jacques Annaud yönetmenliğindeki filmin payı olduğu söylenebilir. Çabalarının karşılığı olarak 1903'te l'Académie Goncourt'a dâhil edildi. 1926'da başkanı oldu.

1940'ta Paris'te öldü.

KAYIP HAZİNELER: 02

Xipéhuşler

Kızıl Su

Fransızca aslından çeviren: *Atakan Karaduman*

İçindekiler

Xipéhuzler

9

Kızıl Su

57

Xip  huzler

Öyküde geçen özel isimlerin okunuşları:

Anakhre: Anakr
Azah: Aza
Bakhoûn: Bakûn
Chaldée: Şalde
Demja: Demja
Djoh: Dejo
Dzoum: Dezum
Hertoth: Ertot
Khalde: Kalde
Khemar: Kemar
Kouath: Kuat
Kzour: Kazur
Loûm: Lûm
Mehour-Asar: Möur-Asar
Nazzum: Nazûm
Pjarvann: Pejarvan
Pjehou: Pejöu
Ptuh: Petü
Sahr: Sar
Simhò: Simò
Sourdar: Surdar
Tabernacle: Tabernakl
Tepaï: Tepai
Xisoastre: Zişoastr
Xipèhuz: Zipeü
Waham: Vâm
Yushik: Yüşik
Zahelal: Zèlal
Zulf: Zülf
Zankann: Zankan

1. Formlar

Daha sonrasında Ninova, Babil, Ekbatan'ın ortaya çıktığı uygarlaştırıcı toplanmaların bin yıl öncesiydi.

Göçebe Pjehou kabilesi; eşekleri, atları, sığırlarıyla eğri kıyı okyanusunda, akşamın alaca karanlığında, Kzour yaban ormanından geçiyorlardı. Gün batımının şarkısı tasalanıyor, süzülerek ahenkli kuş yuvalarından aşağı iniyordu.

Herkes çok bitkin, kabilenin kutsal ateşi yakabileceği, akşam yemeğini hazırlayabileceği, kırmızı alev in iki rampa gerisinde hayvanlardan güvende uyayabileceği güzel bir açıklık arayışı içinde sessizdi.

Bulutlar opalleşiyor, çok renkli araziler dört bir yana uzanıyor, gece tanrıları, teskin edici şarkıyı fısıldıyor ve kabile hâlâ yürüyordu. Bir haberci dörtlüye tekrar belirdi, açıklığı ve suyu, temiz bir pınarı müjdeliyordu.

Kabile üç uzun nara attı; herkes hızlandı, çocuksu kahkahalar salıverildi; habercilerin dönüşü ve göçebelerin tezahüratlarından mola yerinin yaklaştığını anlamaya alışmış atlar ve eşekler de azimle boyunlarını kaldırdı.

Açıklık göründü. Büyüleyici pınar, yosunların ve çalılarının arasından yolunu buluyordu. Göçebeler için bir fantazmagori gibiydi.

İlkin büyük, mavimsi, yarı saydam bir koni halkasıydı, tepe noktasında ise Formların her birinin hacmi bir insanı boyunun neredeyse yarısına denk geliyordu. Birkaç parlak çizgi, birkaç loş kıvrım yüzeylerinde saçılıyordu; hepsinin alt bölümüne doğru öğle vakti güneşi gibi göz kamaştırıcı bir yıldız vardı. İleride, aynı şekilde ayrık, huş ağacına oldukça benzer ve rengârenk elipslerle desenli katmanlar dikine yükseliyordu. Ayrıca orada burada, neredeyse silindirik, türlü türlü, bir kısmı ince ve yukarıda, diğer kısmı aşağıda ve kalın yapılı, hepsi bronz renginde, yeşil noktalı, katmanlar gibi, ışığın noktalı karakteristiğine sahip Formlar vardı.

Kabile hayranlık içinde izliyordu. Batıl bir korku en cesurları bile hareketsiz kıldı, Formlar açıklığın gri gölgelerinde dalgalanmaya başlayınca korku daha da büyüdü. Ve birden, yıldızların titremesi, sarsılmasıyla koniler genişledi, silindirler ve katmanlar bir alev üzerine atılmış su gibi ses çıkardı, hepsi beraber hızlanarak göçebelerin üzerine doğru ilerledi.

Bütün kabile, bu olayın büyüü altında, hiç kımıldamadan izlemeye devam etti. Formlar yanaştı. Şok dehşet vericiydi. Savaşçılar, kadınlar, çocuklar, gruplar hâlinde ormanın toprağı üzerine yığıldılar, gizemli bir şekilde yıldırımla çarpılmış gibi. Böylece, esrarengiz dehşet hayatta kalanlara güç verip acil kaçış için harekete geçtiler. Önce bir arada olan Formlar sonra kabilenin çevresini sarmak için yayıldılar. Feci saldırı, yine de, ölümcül değildi, kimilerini öldürdüğü gibi kimilerini sersemletti. Birkaç damla kan, ölmekte olanların burunlarından, gözlerinden, kulaklarından döküldü ama diğerleri, sağ salım, kısa süre içinde ayağına kalkıp alaca karanlık aydınlığında fantastik gidişata kaldıkları yerden devam ettiler.

Formların doğası ne olursa olsun, bilinçli varlıklar gibi davranıyorlardı, maddelere özgü özellikleri yoktu, aynı canlılarda olduğu gibi değişkenliğe ve görünüş çeşitliliğine sahip olup kur-

banlarını bilinçli olarak seçiyorlardı. Göçebeleri bitkilerden ve hayvanlardan ayırt edebiliyorlardı.

Çok geçmeden en süratli kaçaklar artık takip edilmediklerini fark ettiler. Bitkin, dağılmış bir hâlde sonunda mucizenin yaşadığı yere dönmeye cesaret ettiler. Uzakta, üzerine gölge düşmüş ağaç gövdelerinin arasında, ısıltılı kovalamaca devam ediyordu. Ve Formlar öncelikle savaşıları katlediyor, güçsüzlere, kadına ve çocuğa çoğunlukla tenezzül etmiyorlardı.

Aynı şekilde, gecenin tamamen çöktüğü yerde, sahne daha doğaüstü, barbarların zihinleri için daha eziciydi. Savaşçılar tekrar kaçışmaya koyulacaklardı. Çok mühim bir gözlem onları durdurdu: öyle ki, savaşıları, kadınları ya da çocukları, Formlar belirli bir mesafenin ötesinde kovalamaktan vazgeçiyordu. Ve, kurban ne kadar yorgun, ne kadar güçsüz, ne kadar baygın olursa olsun bu ideal mesafeye geçilir geçilmez bütün tehlike son buluyordu.

Kısa süre içinde elli örnekle doğrulanan, bu hayli teskin edici işaret kaçakların yoğun duygularını yatıştırdı. Katliamdan kurtulmayı başarmış yoldaşlarını, kadınlarını ve zavallı çocuklarının gelmesini beklediler. Hatta, içlerinden biri, onların kahramanı, olup bitenlerin insanlık dışı hâinden başta sersemlemiş, donakalmış olsa da, tekrar yüreklenererek bir ateş yaktı ve kaçakları yönlendirmek için bufalo boynuzunu çaldı.

Böylelikle, zavallılar bir bir geldiler. Sakatlanmış birçok kişi elleri üzerinde sürünüyordu. Anneler, annelik iç güdüsüyle çılgın çarpışmanın içinde çocuklarını korumuş ve bir araya getirmiştiler. Ve birçok eşek, at ve sığır insanlara kıyasla daha az paniklemiş bir hâlde döndüler.

Savaşçıların, omurgalarının hiç durmadan titrediğini hissettiği hazin gece sessizlik, uykusuzluk içinde geçti. Fakat şafak söktü, güneş büyük yaprakların arasından solgun bir şekilde süzülüp, sonrasında renklerin, yankılanan kuş seslerinin tan yeri fanfarı yaşamaya, Karanlığın dehşetlerini inkâr etmeye cesaretlendirdi.

Kahraman, doğal şef, kalabalığı gruplar hâlinde topladı ve kabileyi saymaya başladı. Savaşçıların yarısı, iki yüz kişi eksikti, muhtemelen dün gece sağ çıkamadılar. Kadınların çok azı kayıptı ve çocuk sayısı neredeyse hiç eksilmemişti.

Bu sayım sona erdiğinde hayvanların tamamı bir araya getirildi (bozgun sırasında içgüdünün akla üstünlüğü sayesinde bir kısmı kaçmış olmalı). Kahraman kabileyi alışıldık düzenine getirdi, daha sonra beklemlerini emrederek tek başına, benzi atmış bir şekilde açıklığa doğru ilerledi. Hiç kimse, uzaktan dahi onu takip etmeye yeltenmedi.

Ağaçlar arasındaki mesafenin genişlediği yere doğru gitti, dikkatli bir şekilde dün gece fark edilen sınırı geçti ve izledi.

Uzakta, sabahın erken saatlerinin şeffaflığında, berrak pınar akmaktaydı; kıyılarında bir araya gelmiş Formların fantastik sü-rüsü ışıldıyordu. Renkleri çeşitliydi. Koniler daha yekpare, turkuaz renkleri yeşile dönmüş, Silindirler eflatunla nüanslı ve Katmanlar katışıksız bakıra benziyordu. Ama hepsinde, yıldız, sabah ışığında bile göz kamaştıran ışınlarını doğrultuyordu.

Başkalaşım fantazmagorik Varlıkların hatlarına uzanırken koniler esneyerek silindire dönüştü, silindirler yayıldı, bu sırada katmanlar kısmen büküldü.

Fakat, geçen günkü gibi, Formlar bir anda dalgalandı, Yıldızları parıldamaya başladı; Kahraman, Kurtuluş sınırını yavaşça, tekrardan geçti.

2 - Ayinsel Gezi

Pjehou kabilesi yalnızca şeflerin girdiği büyük göçebe Tabernacle'in kapısında durdu. Yıldızlarla dolu arka planda, Güneş'in eril görüntüsü altında, üç büyük rahip duruyordu. Onların daha altında, altın basamaklar üstünde, on iki kurban edici vardı.

Kahraman ilerledi, Kzour ormanındaki korkunç macerayı uzun uzun anlattı, rahipler, şaşkına dönmüş bir şekilde, güçlerinin bu insanüstü olayların önünde azaldığını hissederek dinliyorlardı.

Başrahip kabilenin Güneş'e on iki boğa, yedi yaban eşiği ve üç aygır kurban etmesini gerek gördü. Aynı zamanda Formlara ilahi nitelikler atfetti ve kurbanların hemen sonrasında yapılacak bir ayine karar verdi. Bütün rahipler, Zahelal ulusunun bütün şefleri eşlik etmek zorundaydı.

Ve haberciler çok sonradan büyücülerin Ekbatan'ının ortaya çıktığı yerin yüz fersah çevresinde dağları ve ovaları arşınladılar. Her yerde karanlık hikâye insanların tüylerini diken diken etti, her yerde şefler rahiplerin çağrısını hızlıca yerine getirdi.

Bir sonbahar sabahı, Güneş bulutları delip geçerek Tabernacle'i aydınlattı, üzerinde boğanın kanlı kalbinin tüttüğü sunağa

ulaştı. Başrahipler, kurban kesiciler ve elli kabile şefi hep birlikte bir zafer feryadı kopardı. Dışarıdaki yüz bin göçebe seher çiyini ezerken feryadı tekrarlardı, başlarını hafifçe titremekte olan olağanüstü Kzour ormanına çevirdi. Alamet hayra yoruldu.

Böylece rahipler önde, hep birlikte ormana doğru yürüdüler. Öğleden sonra saat üçe doğru Pjehou kalabalığı durdurdu. Büyük açıklık sonbaharla kızıla bürünmüştü, ölü yapraklar yosunları gizleyerek görkemli bir şekilde uzanıyordu; pınarın kıyılarında, rahipler hayranlık duyup görünce rahatladıkları şeyi fark ettiler, yani Formları. Ağaçların gölgesi altında, titrek nüanslarıyla, yıldızlarının parlak ateşiyle, pınarın kıyısında sessiz evrimleriyle göze hoş geliyorlardı.

“Burada kurbanı sunmamız gerek,” dedi başrahip, “böylece onların gücüne boyun eğdiğimizi anlayacaklar!”

Bütün yaşlılar boyun eğdi. Ne var ki bir ses yükseldi. Nim kabilesinden, genç yıldız sayıcısı, soluk kehanet bekçisi, acemi olmasıyla bilinen Yushik, Formların daha yakınına yaklaşmayı korkusuzca teklif etti.

Ama ondan daha bilge olan yaşlılar galip geldi: sunak kuruldu, kurban getirildi; göz kamaştırıcı bir aygır, insanın şahane hizmetçisi. Böylece, sessizlik hakim oldu, bronz bıçak hayvanın soylu kalbine indi. Büyük bir çığlık yükseldi. Ve başrahip şöyle dedi:

“Yatıştınız mı, ey tanrılar?”

Orada, sessiz ağaç gövdelerinin arasında, Formlar hiç durmadan hareket ediyor, kendilerini parıldatarak güneş ışınlarının daha yoğun dalgalandığı yerleri tercih ediyorlardı.

“Evet, evet,” diye bağırdı biri heveslice, “yatıştılar!”

Ve aygırın sıcak kalbini kaptığı gibi Formlara doğru atıldı, Yushik, başrahip bir kelime dahi edemedi. Fanatikler bağırışlarla onun peşinden gitti. Yavaşça, Formlar dalgalandı, bir araya toplandı, sonra birden toprağı yararak gözü peklerin üzerine

doğru hızlandı, içler acısı katliam elli kabileyi de dehşete düşürdü.

İnsafsızca peşine düşülen altı veya yedi kaçak, büyük gayretle sınırı ulaşılmayı başardı. Geri kalanlar başaramadılar ve Yushik onların arasındaydı.

“Bunlar acımasız tanrılar!” dedi başrahip ciddiyetle.

Sonra bir konsey toplandı, rahipler, yaşlılar ve şeflerden oluşan muhterem bir konseydi.

Kurtuluş sınırının ötesinde çit örmeye ve bu çitin örülmesi için Formların saldırısına maruz kalması amacıyla bütün çevreye kölelerin sırayla dizilmesine karar verdiler.

Ve öyle yapıldı. Ölüm tehlikesi altındaki köleler çitten içeri girdi. Nitekim alınan önlemlerin başarısı sayesinde çok azı can verdi. Sınır sıkı bir şekilde tayin edildi, çevresindeki çitlerle her-kese görünür hâle geldi.

Böylece ayinsel gezi olumlu bir şekilde son buldu ve Zahelaller yetenekli düşmana karşı korunaklı olduklarına inandılar.

3 - Karanlık

Fakat konsey tarafından alınan tedbilerin zayıf olduğu kısa süre sonra anlaşıldı. Sonraki ilkbaharda, Hertoth ve Nazzum kabileleri emniyetli olsa da biraz dağınık bir hâlde çitlerin yanından geçerken Formlar tarafından acımasızca saldırıya uğradı ve katledildi.

Katliamdan sağ kurtulan şefler büyük Zahelal konseyine Formların şimdi geçen sonbahara göre sayıca çok daha fazla olduğunu anlattı. Hâl böyleyken, önceden olduğu gibi takip mesafelerini sınırlandırmışlardı ama sınırlar genişlemişti.

Bu haberler insanlarda endişeye sebep oldu: büyük bir yas ve büyük kurbanlar oldu. Sonra, konsey Kzour ormanını ateşle yok etmeye karar verdi.

Bütün çabalara rağmen sınırdan başka bir yer yakılamadı.

Böylece, rahipler umutsuzluk içinde ormanı kutsadılar ve ormana girişı, kim olursa olsun, herkese yasakladılar. Ve iki yaz geçti. Bir ekim gecesı, Zulf kabilesinin uyumakta olan kamp yeri ölümcül ormanın iki ok atımı uzağında Formlar tarafından istilaya uğradı. Üç yüz savaşçı hayatını kaybetti.

Bu günden sonra gizemli, güçten düşüren, meşum bir hikâ-

ye her akşam kabileden kabileye, Mezopotamya'nın yıldızlı, uzun gecelerinde kulaktan kulağa aktarıldı. *İnsanoğlu yok olacaktı*. Diğer, ormanlarda, ovalarda hiç durmadan büyüyen, yok edilemez olan, mağlup ırkı günbegün yiyip bitirecekti. Ve zavallı beyinlere musallat olan korkulu ve karanlık giz savaşıma gücünü, gençlerin harika iyimserliğini herkesin elinden feci bir şekilde aldı. Göçebe insan, bunu hayal ederek, üzerinde doğduğu muhteşem çayırıları sevmeye artık cesaret edemiyordu, bunalmış bakışıyla gökte takımyıldızlarının hükmünü arıyordu. İlkel insanların milenyumu, dünyanın sonunun ölüm çanı veya belki de yerlilerin savanlardan çekilmesi idi.

Ve bu kaygı içinde, ilkel düşünürler amansız bir kültün kuruluşuna öncülük ettiler, soluk benizli kâhinlerin vaaz ettiği bir ölüm kültü, Yıldızlardan daha güçlü Karanlık kültü, kutsal Işığı, göz kamaştıran ateşi yutup tüketecek Karanlık. Her yerde, yalnızlığın dolaylarında, kabileler arasına dönem dönem yayılan, korkunç hayallerini, yaklaşmakta olan büyük Gecenin, ölmekte olan Güneş'in Alaca Karanlığını anlatan ilham almışların hareketsiz, cansız silüetlerine, sessizliğin insanlarına rastlanıyordu.

4 - Bakhoûn

Ne var ki, bu devirde, Bakhoûn adında, Ptuh kabilesinden ve Zahelallerin başrahibinin erkek kardeşi olan sıra dışı biri yaşıyordu. Göçebe yaşamını erken yaşta terk etmiş, dört tepe arasında, berak bir pınarın şakıyarak aktığı canlı küçük bir vadide güzel bir yalnızlıkta karar kılmıştı. Çevredeki kayalar ona sabit bir çadır, devasa bir mesken sağlamıştı. Sabır, öküzlerden ve atlardan alınan yardım ona bolluk, düzenli hasat sağlamıştı. Dört karısı, otuz çocuğuyla orada Cennet hayatı yaşıyordu.

Bakhoûn, Zahelallerin büyük kardeşi, başrahibin hürmeti umursanmadan kendisine taş atılmasına sebep olan özgün fikirler ileri sürüyordu.

İlk olarak yerleşik hayata inanıyordu, insanın güçlerini zihnın yararına koruyan sabit bir yerdeki hayat göçebe hayata göre daha tercih edilesiydi;

İkinci olarak Güneş, Ay ve Yıldızların tanrı olmadığına, ıııklı kütlelerden ibaret olduğuna inanıyordu;

Üçüncü olarak insanın gerçekten yalnızca Ölçüyle kanıtlanan şeylere inanması gerektiğini söylüyordu.

Zahelaller ona büyüğü güçler atfetmişlerdi ve en cesur olanlar bazen ona danışmak için kendilerini tehlikeye atarlardı. Bundan asla gocunmazlardı. Kabul edildiği üzere zor durumdaki kabilelere sıklıkla erzak dağıtarak yardım etmişti.

Nitekim, karanlık saatte, bereketli arazileri terk etmek veya merhametsiz ilahlar tarafından yok edilmek arasındaki hüzünlü seçim ortaya çıktığında, kabilelerin aklına Bakhoûn geldi ve rahipler gurur mücadelelerinden sonra, mezheplerinin en önemli üç adamını ona tayin ettiler.

Bakhoûn rahiplerin anlattıklarını tekrar ettirerek çok sayıda ve kesin sorular sorarak, kaygılı bir şekilde dikkat kesildi. Düşünmek için iki gün istedi. Bu zaman geçtikten sonra basitçe kendisini Formların araştırmasına adayacağını duyurdu.

Kabileler biraz hayal kırıklığına uğradı çünkü Bakhoûn'un ülkeyi büyücülükle kurtarabileceği umulmuştu. Yine de şefler kararından dolayı mutlu göründüler ve ondan büyük şeyler beklediler.

Böylece Bakhoûn kendini dinlenmeye çekerek Kzour ormanının civarlarına kuruldu ve bütün gün Chaldée'nin en hızlı aygırının üzerinde gözlem yaptı. Çok geçmeden muhteşem hayvanın en çevik Formlara bile üstün geldiğine ikna olup İnsanın düşmanlarının cüretkâr ve titiz araştırmasına başlayabildi. Göçebe çağların modern ırklara miras bıraktığı, taşla işlenmiş en güzel kitabı -ki altmış büyük tableten oluşuyordu- biz bu araştırmaya borçluyuz.

İşte sabırlı gözlemi ve itidaliyle hayranlık uyandıran bu kitapta, hayvanlar ve bitkiler üzerindeki saltanatımızdan mutlak surette ayrı bir yaşam sistemi, belgelenmiş hâlde bulunuyor, öyle bir sistem ki Bakhoûn onu yalnızca en kaba, en yüzeysel görüntüsünde analiz edebildiğini naçizane kabul ediyor. Bakhoûn'un Xipéhuz adını verdiği varlıkların bu monografisini okurken İnsanın ürpermemesi imkânsız; antik kâtibin Xipehuzlerin, eylemleri,

hareket etme, savaşma, üreme tarzları üzerine meydana çıkardığı ve insan ırkının Yokluğun eşiğinde olduğunu, Dünya'nın kökeline dek kaybetmiş olduğumuz bir Saltanatın neredeyse mirası olmak üzere olduğunu ispat eden bu tarafsız detaylar sistematik doğaüstü şeye hiç bulaştırılmamıştı.

M. Dessault'nun harika çevirisini, Asur öncesi dil bilimi üzerine beklenmedik keşiflerini, maalesef yurt dışında, -İngiltere'de, Almanya'da- kendi yurduna kıyasla daha çok takdir edilen keşiflerini okumak lazım. Ünlü bilgin kıymetli eserin öne çıkan pasajlarını bizim huzurumuza lütfetmiş ve hemen aşağıda insanlara sunduğumuz bu pasajlar belki de Üstadın harika çevirilerine göz atma arzusu uyandıracaktır.

5 – Bakhoûn'un Kitabından Alıntılar

Xipéhuşler kesin olarak canlı varlıklar. Bütün hareket tarzları hayvansal canlıyı bitkiden veya atıl bir şeyden ayıran iradeye, hevese, iş birliğine ve kısmi bağımsızlığa işaret ediyor. İlerleyiş tarzları kıyas yaparak tanımlanamasa bile, -yer üstünde basit bir kayma- yönlerini iradeleriyle tayin ettikleri kolayca görülebilir. Aniden durdukları, döndükleri, birbirlerinin peşine düştükleri, ikişer üçer yürüyüşe çıktıkları, bir arkadaşını bırakıp uzaktaki bir diğerine katılmak gibi tercihler yaptıkları görülüyor. Ağaçlara tırmanma becerisini haiz değiller ama keşfedilemez yöntemlerle kuşları cezbederek onları öldürebiliyorlar. Onları sıklıkla orman hayvanlarının etrafını sararken veya onları bir çalının arkasında beklerken görüyoruz; onları öldürüp sonrasında yakmaktan hiç geri kalmıyorlar. Onlara ulaşabileceklerse bütün hayvanları ayırt etmeden öldürdüklerini kesinlikle söyleyebiliriz ve bunun görünürde hiçbir sebebi yok çünkü hiçbirinden yararlanmadan basitçe kül hâline getiriyorlar.

Yakarken ağaca gerek duymuyorlardı: tabanlarındaki tutuşan bir nokta bu iş için yeterli. Öldürülen iri hayvanların etrafında halka şeklinde onu veya yirmisi bir araya gelip cesedin üzerinde

ışınlarını bir noktada birleştiriyorlar. Küçük hayvanlar için, -örneğin kuşlar- tek bir Xipéhuz'un ışınları yakmaya yetiyor. Dikkat çekmek gerekir ki üretebildikleri sıcaklık aniden şiddetlenen türden değil. Bir Xipéhuz'un ışını elime geldiği zaman elim yalnızca belli bir süre sonra ısınmaya başlıyordu.

Xipéhuzlerin farklı formlarda olduklarını söylemeye gerek var mı bilmiyorum çünkü hepsi ardı ardına konilere, silindirlere ve katmanlara bir gün içinde dönüşebiliyorlar. Renkleri ise devamlı değişmekte, renklerini genel olarak sabahtan akşama kadar ve akşamdan sabaha kadar ışığın dönüşümlerine dayandırmam gerektiğine inanıyorum. Bununla birlikte bazı nüans varyasyonları bireylerin hevesinden ve özellikle de tutkularından kaynaklanıyor gibi görünmekte ve bu nüanslar ayrıca gerçek fizyonomi ifadelerini oluşturuyor; yoğun bir araştırmaya rağmen, en basitlerini belirlemede bile hipotezden ileri gidemedim. Ayrıca, örneğin, bir öfke nüansını bir sükûn nüansından ayırt etmeyi hiç başaramadım, şüphesiz bu türden ilk keşif olurdu.

Onların tutkuları dedim. Dostlukları diye adlandırabileceğim tercihlerinden daha önce bahsetmiştim. Aynı şekilde nefretleri de var. Öyle bir Xipéhuz bir diğerdan hiç durmadan uzaklaşır ve diğeri de ondan uzaklaşır. Öfkeleri şiddet içeriyor gibi görünüyor. Büyük hayvanlara veya insanlara saldırdıkları sırada gözlemlenen hareketlerin tıpatıp aynısıyla birbirleriyle çarpıştıklarını gördüm ve bu çarpışmalar bana, ilkin öyle olduğuna inanmaya meyilli hissettiğim gibi, onların hiç de ölümsüz olmadığını öğretti çünkü iki veya üç kez Xipéhuzlerin bu karşılaşmalarda yenik düştüğünü, yani düşüp, yoğunlaşıp taşa dönüştüğünü gördüm. Bu tuhaf kadavralardan bazılarını kazasız belasız saklamayı başardım ve belki ileride Xipéhuzlerin doğasını keşfetmede işimize yarayacaklar. Sarımtırak, gelişigüzel yerleştirilmiş ve mavi çizgilerle bezeli kristallerdi.

Xipéhuzlerin ölümsüz olmadıklarından hareketle onlarla savaşılabilceği ve bozguna uğratılabilceği sonucuna vardım ve o

zamandan beri daha ileride bahsedilecek çarpışma deneyimleri serisini başlattım.

Xipéhuzler çalılarının arasından ve büyük ağaç gövdelerinin arkasından fark edilmek için her daim yeterli miktarda ısıdıklarından, -onlardan her yöne doğru büyük bir hale çıkıyor ve yaklaştıklarını haber veriyor- aygırımın hızına güvenerek dikkatsiz bir şekilde ormanda çoğunlukla kendimi riske atıyordum. Orada, sığınak inşa edip etmediklerini keşfetmeyi denedim ama bu araştırmada başarısız olduğumu itiraf ediyorum. Ne taşları ne de bitkileri hareket ettiriyorlar herhangi bir somut ve görünür endüstriye yabancı gibiler. Netice itibarıyla hiçbir silahları yok. Uzaktan öldüremedikleri kesin: bir Xipéhuz'ün doğrudan temasına maruz kalmadan kaçmayı başarmış her hayvan kurtuldu ve buna çok kez tanık oldum.

Hazin Pjehou kabilesinin daha önce değindiği gibi kurbanlarının peşinde giderken bazı hayali bariyerleri aşamıyorlar. Ama bu sınırlar yıldan yıla, aydan aya hiç durmadan genişliyor. Sebebini araştırmam gerekti.

Zira, bu sebep kolektif bir büyüme hadisesinden başka bir şey değil ve Xipéhuzlere dair çoğu şeyde olduğu gibi insan zekâsıyla anlaşılamaz. Kısaca, yasa şu şekilde: Xipéhuz faaliyetinin sınırları birey sayısı ile doğru orantılı, yani varlıklar çoğaldıkça sınırlar da genişliyor; sayı değişmez kaldığı sürece bireyin, ırkın bütününe atfedilen -şeylerin gücüyle (?) - habitatı aşması hiçbir şekilde mümkün değil. Bu yasa, kitle ve birey arasında insanlar ve hayvanlar arasındaki korelasyona göre daha yakın bir korelasyona işaret ediyor. Daha sonrasında bu yasanın tam tersini de gördük, Xipéhuzlerin sayısı azaldığında orantılı olarak sınırlar geri çekildi.

Çoğalma hadisesiyle ilgili diyebileceğim az sayıda bilgi var ama bu az sayıdaki şey tipik olacak. Öncelikle, bu çoğalma yılda dört kez, ekinokslardan ve gün dönümlerinden biraz önce ve yalnızca bulutsuz gecelerde oluyor. Xipéhuzler üç kişilik gruplar halinde toplanıyor ve bu gruplar, yavaş yavaş, sıkıca birleşik ve çok

uzun elips şeklinde bir yenisini oluşturuyor. Bütün gece ve sabah, Güneş'in tam yükselişine kadar öylece duruyorlar. Birbirlerinden ayrıldıklarında, muğlak, buğulu ve devasa formların havada yükseldiğini görüyoruz. Bu formlar yavaşça yoğunlaşıyor, büzülüyor ve yaklaşık on gün içinde, yetişkin Xipehuzlerden bile bir hayli büyük, kehribar renkli konilere dönüşüyorlar. Gelişimlerini tamamlamaları, yani büzülmeleri için iki ay birkaç gün gerekiyor. Bu sürenin sonunda, saltanatlarının diğer varlıklarına, saate, zamana ve bireysel hevese göre çeşitli renk ve formlarda, benzer hâle geliyorlar. Gelişimleri veya büzüşmeleri tamamlandıktan birkaç gün sonra faaliyet sınırları genişliyor. Doğal olarak tam da bu korkunç olay daha gerçekleşmeden kampımı ileriye taşımak için gitmek üzere aygırım Kouath'ı dörtnele sürdürdüm.

Xipehuzlerin duyularının olup olmadığını tasdik etmek mümkün değil. Kesinlikle o amaçla kullandıkları organları var.

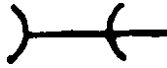
Büyük mesafelerden hayvanların ama özellikle insanların varlığını sezme yetenekleri açıkça en azından bizim gözlerimize eş değer soruşturma organları olduğunu gösteriyor. Bir bitkiyi bir hayvanla karıştırdıklarına hiç rastlamadım, hatta benim bu hatayı ikincil ışıkla, nesnenin rengiyle, konumuyla şaşırp kolayca işleyebileceğim koşullarda bile. Bir kuşun yakımı için tek bir tanesi meşgul olurken iri bir hayvanı yakmak için yirmisinin toplanması, oranların doğru uyumunu kanıtlıyor ve bu uyum her daim cesedin büyüklüğüne oranla on, on iki, on beş tanesinin işe koyulduğunu gözlemlediğimizde daha mükemmel bir şekilde ortaya çıkıyor. Hem duyularımıza benzer organlarının varlığı hem de zekâları hususunda daha iyi bir argüman öne sürmek için kabilelerimize saldırırken gösterdikleri davranış tarzlarına bakabiliriz çünkü savaşçıları acımasızca avlarken kadınlara ve çocuklara neredeyse hiç dokunmadılar.

Şimdi, -en önemli soru- bir dilleri var mı? En ufak bir tereddüde bile kapılmadan buna cevap verebilirim: "Evet, bir dilleri var." Ve bu dil bazılarını deşifre edebildiğim işaretlerden meydana geliyor.

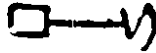
Varsayalım ki, örneğin, bir Xipéhuz bir diğeriyle konuşmak istiyor. Bunun için, yıldızının ışınlarını her zaman aniden algılanan arkadaşına doğru yöneltmesi yeterli. Seslenilen, yürüyorsa durup bekliyor. Konuşan ise muhatabının yüzeyini hızlıca, -ve hangi taraftan olduğunun bir önemi yok- hep tabanından çıkan bir ışınla, bir dizi kısa karakter çiziyor ve bu karakterler bir an sabit bir şekilde durup sonra siliniyor.

Muhatap, kısa bir duraksamadan sonra cevap verir.

Her türlü çarpışma veya pusu öncesi Xipéhuzlerin hep şu karakterleri kullandığını gördüm:

Mesele ben olduğumda, -ki çoğunlukla öyle olurdu, cesur aygırım Kouath ve beni imha etmek için ellerinden gelen her şeyi yaptılar- şu işaretler

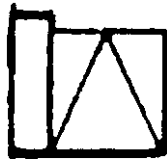
aynı şekilde diğerleriyle değiştiriliyordu, yukarıda verilen kelimesi veya cümlesi gibi.

Olağan seslenme işareti şuydu:

ve bunu alan bireyin telaş etmesine sebep olurdu. Bütün Xipèhuz-ler genel bir toplantıya çağrıldığında bu varlıkların üçlü görüntü-sünü temsil eden,

formundaki işarete rastlamadığım hiç olmadı.

Xipèhuzlerin ayrıyeten daha karışık, bizimkilere benzer ey-lemelerden alakasız, tamamen insanüstü şeylerden oluşan bir dü-zene dayanan, deşifre etmeyi bir türlü beceremediğim işaretleri de var. Muhtemelen insan fikirlerine denk, soyut bir düzlemde fikir alışverişini sağlayan yetileri olduğuna dair en ufak bir şüp-hemiz yok çünkü uzun süre hareketsizce sohbet etmekten başka bir şey yapmadan durabiliyorlar, bu da bize gerçek düşünce biri-kimini haber veriyor.

Onların yanındaki uzun ikametim, dönüşümlerine rağmen (yasaları her biri için değişim göstermekte, elbette belirgin se-bepleri olmaksızın, yine de ısrarlı bir gözlemci için yeterli tipik özelliklere sahip) birçok Xipèhuz'ü çok yakından tanımama fır-sat verecek, bireysel farklılıklarla ilgili özellikleri açığa çıkaracak şekilde son buldu... Yoksa bireysel farklılıklar yerine karakterler

mi demeliyim? Neredeyse hiçbir zaman bir kelime dahi etmeyen ketumları; iddialı söylevler yazan gevezeleri; birbirlerinin lafını yarıda keserek birlikte konuşan anlayışlı konuşkanları tanıdım. Aralarında içine kapanık, yalnız yaşamayı sevenler; topluluk özlemi çektiği belli olanlar; durmadan yaban hayvanlarını ve kuşları avlayan yırtıcılar ve tam tersine hayvanlara kıyamayan, onların huzurunu kaçırmayan merhametliler vardı. Bütün bunlar hayal gücünü devasa boyutlara taşıyor mu? İnsan ırkının kine benzer yetenek, zekâ, güç çeşitliliğini akla getirmiyor mu?

Eğitim de veriyorlar. Yaşlı bir Xipehuz'un gençlerin arasına oturmuş işaretler ıstıdığına defalarca kez denk geldim, öyle ki gençler onun söylediklerini birer birer tekrar ediyorlardı ve tekrarda hata olursa öğretmen baştan başlattırıyordu!

Bu dersler benim için öyle hayranlık uyandırıcıydı ki Xipehuzlarla ilgili her şey hesaba katıldığında böylesine dikkatimi çeken, uykusuz gecelerimi meşgul eden başka bir şey olmadı. Bana öyle geldi ki burada, gizem örtüsünün yarısına kadar açılabilceği, ırkın bu şafağında, basit, ilkel bir düşünce belki aklıma gelecek, bu derin karanlığın bir köşesini benim için aydınlatacaktı. Hayır, hiçbir şey beni vazgeçiremedi; yıllar boyunca ben bu eğitime tanık oldum, sayısız yorum getirdim. Defalarca kez Xipehuzların esas doğasını kaçak bir ışığı yakalar gibi yakaladığımı sandım, duyu ötesi bir ışık, salt bir soyutlama. Ne yazık, ete bürünmüş yetilerim onların izini sürmeyi bir türlü beceremedi!

Yukarıda söylediğim gibi uzun müddet Xipehuzların ölümsüz olduğuna inandım. Bu inanç Xipehuzlar arası karşılaşmaların hemen ardından gelen şiddetli ölümlerin görüntüsüyle yok edildi, doğal olarak zayıf noktalarını aramaya koyuldum ve o zamandan beri her gün tahrip edici yöntemleri bulmaya çalışıyorum çünkü Xipehuzlar sayıca öyle arttı ki Kzour ormanının güney, kuzey ve batısından taşıdığından beri doğu tarafındaki ovalara doğru yayılmaya başladı. Ne yazık, birkaç mevsim içinde insanı dünyevi yuvasından alıkoyacaklar!

Böylece, ilkin sapanla silahlandım ve bir Xipêhuz ormandan çıkar çıkmaz ona nişan alıp taşımı fırlattım. Işıldayan noktaları dâhil yüzeylerinin her bölümüne nişan almış olsam da hiçbir sonuç elde edemedim. Benim atışlarıma karşı kusursuz bir duyarsızlık sergilediler ve içlerinden biri bile taşlarımdan kaçınmak için harekette bulunmadı. Bir ay denemeden sonra sapanın onlara karşı bir işe yaramadığını kabul etmem gerekti ve bu silahı terk ettim.

Elime yay aldım. Attığım ilk oklarda, Xipêhuzlerde çok canlı bir korku duygusu olduğunu fark ettim çünkü başka yöne dönüyor, menzil dışına çıkıyor ve ellerinden geldiğince benden kaçıyorlardı. Sekiz gün boyunca, boş yere birini tutturmaya çalıştım. Sekizinci gün, bir Xipêhuz grubu, galiba avın hararetiyle güzel bir ceylanın peşinde çok yakınımdan geçti. Aceleyle attığım birkaç ok hiçbir etki yaratmadı ve grup dağıldı, bense onların peşine düşüp mühimmatımı harcadım. Son okumu çeker çekmez farklı yönlerden büyük bir hızla geri dönüp beni üç yanımdan çevirdiler, yiğit Kouath'ın fevkalade hızı olmasaydı orada hayatımı kaybetmiştim.

Bu macera beni birçok bilinmez ve beklentiyle baş başa bıraktı; bütün haftayı kımıldamadan geçirdim, düşüncelerimin muğlaklığı ve derinliğinde, uyku kaçırmaya müsait, mahir, aşırı derecede ilgi uyandıran ve aynı zamanda içimi ızdırap ve zevkle dolduran bir sorunun içinde kaybolmuştum. Neden Xipêhuzler oklarımdan korktular? Diğer yandan, neden av sırasında tutturduğum çok sayıdaki ok hiçbir etki yaratmadı? Düşmanlarımdan zekâsından öğrendiklerim sebepsiz bir korku hipotezine izin vermezdi. Hatta, tam tersine, belirli koşullarda atılan okun, onlara karşı korku verici bir silah olması gerektiğini varsaymaya itiyordu. Ama bu koşullar nelerdi? Xipêhuzlerin zayıf noktası neydi? Ve ulaşılması gerekenin yıldız olduğu ansızın aklıma geldi. Bir dakika içinde kesinliğinden emin oldum, tutku dolu, kör bir kesinlik. Sonrasında ürpertici bir şüpheye kapıldım. Sapanla birçok kez nişan alıp denk getirmemiş miydim? Neden ok taş göre daha elverişli olacaktı ki?..

Geceydi, ölçülemez boşluğun harika ışıkları dünya üzerine yayılmıştı. Ve ben, başım ellerimin arasında, kalbim geceden daha karanlık, tasavvur ettim.

Çakallar ovadan geçerken bir aslan kükremeye başladı ve tekrardan küçük umut ışığı beni aydınlattı. Xipéhuzlerin yıldızının ufacık olmasına rağmen sapanda kullandığım taşın ona göre çok büyük olduğu aklıma geldi! Belki de etkili olması için daha derine gitmek, keskin bir uçla delmek gerekiyor ve böylece ok karşısındaki korkuları da açıklamasını buluyordu!

Bu sırada Vega kutup üzerinden yavaşça dönüyordu, şafak yakındı ve yorgunluk, birkaç saatliğine, kafamdaki zihnin dünyasını uykuya yatırdı.

Sonraki günler, yayla silahlanmış bir hâlde hiç durmadan Xipéhuzlerin peşindeydim, tabii aklım elverdiğince sınırlarının dâhilinde, uzakta duruyordum. Ama menzilimin dışında durarak saldırımdan sakınıyorlardı. Pusu kurmak aklımın ucundan bile geçmedi, algılama tarzları benim varlığımı engellerin içinden bile fark etmelerini sağlıyordu.

Beşinci günün sonuna doğru Xipéhuzlerin insan gibi hem yanılabilir hem de geliştirilebilir varlıklar olduğunu tek başına kanıtlayan bir olay yaşandı. O akşam, alaca karanlıkta, bir Xipéhuz saldırı için hazırlandıkları sırada olduğu gibi gittikçe yükselen bir hızla bana doğru kasten yaklaştı. Şaşırılmış bir hâlde, kalbim küt küt atarken yayımı gerdim. O ise hiç durmadan ilerliyordu, akşamın karanlığı çökerken mavi bir sütun gibi menzilin içine girmek üzereydi. Sonra tam okumu fırlatmak üzereyken onun bana doğru ilerlemeyi kesmeden şaşkınlık içinde tersine dönüp yıldızını sakladığını gördüm. Tam o sırada yalnızca aygırım Kouath'ı dört-nala sürerek, bu korkunç rakiplerden son anda kurtulacak kadar vaktim vardı.

Zira, daha önce hiçbir Xipéhuz'ün yapmaya kalkışmadığı, üstelik, bir kez daha kişisel yaratıcılığı, düşmandaki bireyselliği

kanıtlayan bu basit manevranın öne sürdüğü iki düşünce vardı: ilki şuydu ki Xipéhuz yıldızının zafiyeti hakkında doğru sonuca vardığım için şanslıydım; daha az umut verici ikincisi ise şuydu, eğer hepsi tarafından benimsenirse aynı taktik benim sıra dışı bir şekilde zor olan vazifemi belki de imkânsız kılacaktı.

Yine de hakikati öğrenmeye erişmek için onca şey yaptıktan sonra engel karşısında cesaretimin büyüdüğünü hissettim ve onu tersine çevirmek için zihnimin gerekli inceliğe ulaşması beklentisine girmeye cüret ettim.

6 - Bakhoûn'un Kitabının İkinci Bölümü

Yalnızlığımı döndüm. Anakhre, eşim Tepaî'den üçüncü oğlum, çok iyi bir silah ustasıydı. Ondan sıra dışı menzile sahip bir yay oymasını istedim. Demir kadar sert Waham ağacından bir dal aldı ve bin kabilenin en iyi okçusu çoban Zankann'inkinden dört kat daha güçlü bir yay yaptı. Yaşayan hiç kimse onu geremezdi. Fakat bir aleti kafamda canlandırdım ve aklımdaki şeye göre çalışan Anakhre sonunda muazzam yayın güçsüz bir kadın tarafından bile kolaylıkla gerilip gevşetilebileceğini keşfetti.

Nitekim, mızrak ve ok atmada her daim usta biri olmuştum ve oğlum tarafından yapılan silahı birkaç gün içinde öyle mükemmel bir şekilde öğrenmiştim ki sinek kadar küçük veya şahin kadar hızlı olması fark etmeksizin hiçbir hedefi ıskalamıyordum.

Bütün bunlarla beraber, gözlerimi ateş bürümüş bir şekilde Kouath'a binip Kzour'a döndüm ve insan düşmanlarının bölgesi etrafında tekrardan dolanmaya başladım. Gruplarından biri sınırı her yaklaştığında güvenlerini tazelemek için alışıldık yayımla bir sürü ok attım ve oklarımın birçoğu kısa düştü. Silahın menzili tamı tamına öğrenebiliyorlardı ve böylelikle sabit mesafeler-

de tehlikeden uzakta olduklarını sanıyorlardı. Yine de şüpheleri geçmedi, ormanın koruması altından çıkar çıkmaz huysuzlanıp hareketlendiler ve yıldızlarını benim görüşümden sakladılar.

Sabırla onları kaygılarından arındırdım ve altıncı sabah, büyük bir kestane ağacının altında, her zamanki menzilimin üç atım ötesinde bir grup bana doğru yöneldi. Öylesine bir sürü ok atmamdan sonra oradan kayboldular. İhtiyatları günden güne azalıyordu ve ikametimin ilk zamanlarına göre hareketleri daha serbestti.

Sonunda dönüm noktası geldi. Göğsüm öyle gümbürdedi ki güçten düştüğümü hissettim. Bekledim, çünkü her şey bir oka bakıyordu. Bu, hedefe ulaşamazsa belki de hiçbir zaman Xipéhuzler deneyime uygun hâle gelmeyeceklerdi ve öyle olursa insanın saldırılarının onlara karşı işe yarayıp yaramadığını nasıl öğrenecektik?

Buna karşın, dakika dakika, iradem üstün geldi, göğsümü susturdu, uzuvlarımı esnek ve güçlü kıldı ve göz bebeğimi yatıştırdı. Böylece, yavaşça, Anakhre'in yayını kaldırdım. Orada, uzakta, büyük bir zümrüt yeşili koni ağacın gölgesinde hareketsiz duruyordu; ışıltılı yıldızı bana dönüktü. Muazzam yay gerildi; süratli ok havada uğuldayarak fırladı... ve Xipéhuz, vuruldu, düştü, yoğunlaştı, taş dönüştü.

Gürültülü zafer çığlığı göğsümden yükseldi. Kendimden geçerek kollarımı uzattım, Eşsiz Olan'a teşekkür ettim.

Demek ki bu korkunç Xipéhuzler insan silahıyla yok edilebilirmiş! Demek ki onları yok etmek için umudumuz varmış!

Şimdi, korkusuzca, göğsümün gümbürdemesine, neşe müziğini çalmasına izin verdim, ırkımın geleceğinden bir hayli umutsuzluğa kapılmış olan ben, takımyıldızları kendi yolunu izlerken sonsuz derinliğin mavi kristali altında iki yüzyıl içinde engin dünyanın bütün sınırlarının Xipéhuz istilasıyla bölüneceğini hüznümlü bir şekilde hesaplamış olan ben. Ve nitekim, muhteşem, merak uyandıran, sevgili gece geri döndüğünde sonsuz mutluluğuma

gölge düşürdü, insanın ve Xipéhuş'ün birlikte var olamayacağı-
nın, birinin yaşamının diğerinin yok oluşunun azılı koşulu oldu-
ğunun farkına varmak beni kedere boğdu.

7 - Bakhoûn'un Kitabının Üçüncü Bölümü

I

Rahipler, yaşlılar ve şefler hayretler içinde hikâyemi dinlediler; haberciler iyi haberi iletmek için en ücra köşelere kadar gittiler. Büyük Konsey savaşçılara yirmi iki bin altı yüz kırk dokuz yılının altıncı ayında, Mehour-Asar ovasında toplanmalarını emretti ve kâhinler kutsal savaşı vaaz ettiler. Yüz binden fazla Zahelal savaşçısı apar topar geldi; Dzoums, Sahrs, Khaldes gibi yabancı ırklardan çok sayıda savaşçı, şöhret vaadiyle, büyük ulusa hizmetlerini sunmak için birliklere katıldı.

Kzour on sıralık okçu birliğiyle kuşatıldı ama oklar Xipéhuz taktığının karşısında tamamen başarısız oldu ve çok sayıda tedbirsiz savaşçı hayatını kaybetti.

Böylece, haftalar boyunca, büyük bir dehşet insanların arasında hüküm sürdü...

Sekizinci ayın üçüncü günü, ince uçlu bir bıçakla silahlanmış bir şekilde, hikâyemin gerçekliğine karşı doğmaya başlayan kuşku ortadan kaldırmak umuduyla Xipehuzlerle tek başıma savaşacağımı duyurdum.

Oğullarım Loûm, Demja ve Anakhre planıma hararetle karşı çıktılar ve benim yerimi almak istediler. Ve Loûm şöyle dedi: “Oraya gidemezsin çünkü sen ölürsen, herkes Xipéhuzlerin yenilmez olduğuna inanacak ve insanoğlu yok olacak.”

Demja, Anakhre ve birçok şef aynı şeyleri söyleyince onları haklı buldum ve bir kenara çekildim.

Böylece, Loûm bıçağını boynuz sapından kavrayıp ölümcül sınırı geçti ve Xipéhuzler ona doğru hızla yöneldiler. İçlerinden biri, diğerlerinden çok daha hızlı olan, tam çarpacaktı ki leopar kadar çevik olan Loûm ondan sıyrıldı, Xipéhuz’ün etrafında döndü, sonra uzun bir sıçrayışla onu yakaladı, keskin ucu sapladı.

Yerlerinden kımıldamayan insanlar düşmanın yığıldığını, yoğunlaştığını ve taşa dönüştüğünü gördüler. Yüz bin ses sabahın mavisinde yükseldi ve Loûm çoktan dönmüş, sınırı geçmişti. Şanlı adı orduların arasında dolaştı.

II - Birinci Savaş

Dünya yılı 22649, sekizinci ayın yedinci günü.

Şafak vakti, borular çaldı; ağır tokmaklar büyük savaş için bronz çanlara vurdu. Yüz siyah manda, iki yüz aygır rahipler tarafından kurban edildi ve elli oğlum benimle birlikte Eşsiz Olan'a dua etti.

Güneş gezegeni kırmızı tan yerinde batıyor, şefler orduların önünde dörtnala koşuyor, saldırı feryadı yüz bin savaşçının sabırsız koşuşuyla yayılıyordu.

Düşmanla ilk buluşan Nazzum kabilesi oldu ve dövüş muhteşemdi. Başta güçsüz kaldılar, gizemli darbelerle sersemlemişlerdi ki kısa süre içinde savaşçılar Xipéhuzlere vurma ve onları nasıl yok etmeyi öğrendiler. Böylelikle, bütün uluslar, Zahelal, Dzoum, Sahr, Khaldes, Xisoastre ve Pjarvannlar, okyanuslar gibi gürleyerek ovayı ve ormanı istila ettiler, sessiz düşmanı her yerde kuşattılar.

Uzunca bir müddet savaş tam bir kaostu; haberciler rahiplere durmadan yüzlerce kayıp olduğunu ama ölümlerin intikamının alındığını bildiriyordu.

Savaşın en hararetli anında, Loûm tarafından yollanan oğlum çevik ayaklı Sourdar, yok edilen her bir Xipéhuz'e karşı bizden on iki kayıp olduğunu bana söylemek için yanıma geldi. Ruhum kararır ve kalbim güçsüz düştü, sonra dudaklarımdan şu kelimeler mırıldandı:

“Sen nasıl arzu edersen öyle olsun, biricik Baba!”

Ve yüz kırk bin kişiden oluşan savaşçılarının sayısındaki azalmayı aklımda tutarak; Xipéhuzlerin sayısının yaklaşık dört bine çıktığını bilerek, koca ordunun üçte birinden fazlasının can vereceğini ama sonunda dünyanın insana ait olacağını düşündüm. Zira, ordu yeterli gelmeyebilirdi:

“Yani bu bir galibiyet!” diye hüznünlü bir şekilde fısıldadım.

Fakat ben bunları düşünürken savaş nidaları ormanı daha güçlü inetti, sonra her yandan savaşçılar tekrar ortaya çıktı ve hepsi, kederli haykırışlarla, Kurtuluş sınırına doğru kaçıştılar.

Xipéhuzlerin kenardan çıktıklarını gördüm, sabahki gibi birbirlerinden ayrı değillerdi, ışıkları içeriye dönük, dairesel olarak yirmili gruplar hâlindeydiler. Bu pozisyonda, zarar görmez biçimde zayıf savaşçılarımızın üzerine doğru ilerlediler ve korkunç bir katliama sebep oldular.

Berbat bir yenilgiydi. En cesur askerlerin bile aklında kaçıştan başka bir şey yoktu. Yine de ruhumda genişlemekte olan mateme rağmen, talihsizliğin derinliklerinde bir çare bulma umuduyla sabırla ölümcül hadiseleri gözlüyordum çünkü zehir ve panzehir çoğunlukla yan yana bulunur.

Düşüncedeki bu rahatlamanın yanı sıra yazgı bana iki keşif bahşetti. İlk olarak fark ettim ki kabilelerimizin sayıca fazla ve Xipéhuzlerin ise az olduğu yerlerde başta hesap edilemeyen katliam yavaşlamış, düşman saldırıları yavaş yavaş azalmış, darbe alanların çoğu kısa bir sersemlemeden sonra ayaklanıyor ve en dirençliler řoka tamamen direnerek tekrar eden müdahalelere rağmen kaçmaya devam ediyordu. Aynı olay savaş alanının farklı

noktalarında tekrar ettiğinde anladım ki Xipéhuzler yorulmuştu, yok etme güçleri belirli bir sınırı aşamıyordu.

İlkini harikulade bir şekilde tamamlayan, fark ettiğim ikinci şey ise bir grup Khaldesli sayesinde oldu. Her yandan düşmanla çevrilen bu zavallılar kısa bıçaklarına güvenlerini kaybetmiş, kendilerine bir geçit açma çabası içinde çalılardan kendilerine sopa yapmaya çalışıyorlardı. Büyük şaşkınlık içinde çabalarının başarıya ulaştığını gördüm. Düzinelerce Xipéhuz'un darbelerin etkisiyle dengelerini kaybettiğini gördüm ve Khaldeslilerin yaklaşık yarısı açılan delikten kaçtı ama şu var ki sopa yerine bronz alet kullananlar (birkaç şefte olduğu gibi) düşmanlara vurdukları gibi can verdiler. Yine de dikkat çekmek gerekir ki sopa darbele-ri Xipéhuzlere görünürde pek bir zarar vermedi çünkü düşenler kendilerini toparlayıp kovalamaya devam ettiler. Bu iki keşfinin gelecek mücadeleler için önemine ne kadar değinsem az gelir.

Gelgelelim, bozgun devam ediyordu. Dünya yenilgiye uğrayanların kaçıışıyla yankılanıyordu; akşamdan önce, Xipéhuz sınırları içinde ölülerimizden ve ağaca tırmanmış birkaç yüz savaşımızdan başka kimse kalmamıştı. Bu kalanların talihi korkunçtu, zira Xipéhuzler onları barındıran dalları bin ışın bir araya getirerek yaktılar. Büyük gök kubbenin altında ürkütücü bağırışları saatlerce yankılandı.

III - Seçilmiş Bakhoûn

Sonraki gün kabileler hayatta kalanların sayısını verdiler. Savaşın yaklaşık dokuz bin insanın canına mal olduğunu öğrendiler; bilgece bir değerlendirme ise Xipéhuz kaybının altı yüz civarında olduğunu öngörüyordu. Yani her bir düşmanın ölümü on beş insanın ölümüne denk geliyordu.

Umutsuzluk kalplere kazındı; birçok kişi şeflere karşı geliyor ve korkunç girişimi terk etmekten bahsediyordu. Böylece yakınmaların arasında kampın ortasına doğru ilerledim ve ruhlarının korkaklığına yüksek sesle serzenişte bulundum. Onlara bütün insanların yok olması ya da bir kısmının feda edilmesi arasında hangisinin daha tercih edilesi olduğunu sordum; onlara on yıl içinde Zahelal bölgesinin, yirmi yıl içindeyse Khaldes, Sahr, Pjarvann ve Xisoastre ülkesinin Formlarca işgal edileceğini gösterdim; sonra, dikkatlerini uyandırarak korkutucu bölgenin altıda birinin tekrar insanların eline geçtiğini, düşmanın ormana üç yandan itildiğini onlara anlattım. Nihayet onlara gözlemlerimi aktardım, Xipéhuzlerin yorulmak bilmez olmadığını, odunların onları çevirebildiğini ve zayıf noktalarını ortaya çıkarmaya zorladığını anlamalarını sağladım.

Büyük bir sessizlik ovayı sardı, beni dinleyen sayısız savaşçının kalpleri yeniden umutla doldu. Güveni artırmak için hem saldırıya hem savunmaya uygun, odundan cihazı tarif ettim. Heves yeniden doğdu, insanlar sözlerimi alkışladılar ve şefler ayaklarıma kapanarak yönetimi bana devrettiler.

IV - Mühimmat değişimi

Sonraki günler çok sayıda ağaç kestirdim ve verdiğim hafif bariyerlerden oluşan portatif model şu şekildedeydi: altı dirsek uzunluğunda iki dirsek genişliğindeki bir gövde, beş dirsek uzunluğunda bir dirsek genişliğinde bir iç gövdeye çubuklarla bağlı. Altı adam (iki taşıyıcı, yassı büyük ahşap mızraklarla silahlı iki savaşçı, aynı şekilde ahşap mızrakla silahlı iki kişi daha ama çok ince metalik uçlu, üstelik yay ve okla donanımlı) onu kolaylıkla taşıyabiliyor, ormanda hareket ettirebiliyorlardı, Xipéhuşlerin ani şokuna karşı da korunaklıydılar. Yassı mızraklarla donanımlı savaşçılar menziline girince düşmana vuracak, onu çevirecek, düşmanın zayıf noktasını ortaya çıkaracaktı ve okçu-mızrakçılar olası neticede ya mızrakla ya da yayla yıldızlara nişan alacaktı. Xipéhuşlerin ortalama boyu bir buçuk dirsek uzunluğunu biraz geçtiği için bariyerleri dış gövdenin, yürüyüş sırasında, yerden bir çeyrek yüksekliği geçmeyeceği şekilde yerleştirdim ve bunun için dış gövdeyi insan eliyle taşınan iç gövdeye bağlayan destekleri biraz eğmem yetti. Xipéhuşler ne sarp engelleri aşmayı ne de dik durmadan ilerlemeyi bildiklerinden bunu düşünerek tasarlanan bariyer ani saldırılarına karşı korunmak için yeterli olacaktı. Elbette bu yeni silahları

yakmak ve dahası, ona çarpmak için uğraşacaklar fakat ateşleri menzil dışında etkili olamayacağı için aniden gerçekleşmeyen ve hızlı yer değiştirme manevralarına izin verip çoğunlukla ondan kaçınmayı sağlayacak bu yakmayı başlatmanın yollarını aramak zorunda kalacaklardı.

V - İkinci Savaş

Dünya yılı 22649, sekizinci ayın on birinci günü. Xipéhuzlere karşı ikinci savaşın yapıldığı ve şefler komuta yetkisini bana verdiği gündü. Böylece kabileleri üç orduya böldüm. Tan ağarmadan hemen önce Kzour'a karşı bariyerler sistemine göre silahlanmış kırk bin savaşçı sürdüm. Bu saldırı yedinci günküne göre daha az kafa karıştırıcıydı. Kabileler ormana iyi dizili küçük gruplar hâlinde, yavaşça girdiler ve karşılaşma başladı. İlk saat süresince savaş insanların avantajındaydı, Xipéhuzler yeni taktikle neye uğradıklarını şaşırıyorlardı; yüzden fazla Form yok edildi, karşılığında ise yaklaşık on savaşçı öldü. Fakat, şaşkınlık sona erince Xipéhuzler bariyerleri yakma girişimini başlattılar. Bazı durumlarda başarılı da oldular. Saat dörde doğru daha tehlikeli bir manevrayı uygulamaya koydular: hızlarından faydalanarak Xipéhuz grupları iç içe geçerek bariyerlere çarpıp ters çevirmeyi başardılar. Bu yöntemle o kadar çok sayıda insanın canını aldı ki düşman savaşı kendi lehine çevirdi, ordumuzun bir kısmı umutsuzluğa kapıldı.

Saat beşe doğru, Khemar ve Djoh Zahelalleriyle Xisoastre ve Sahrların bir kısmı yenilgiyi kabul etmeye başladı. Bir faciadan

kaçınma isteğiyle takviye birlik çağırmak amaçlı güçlü bariyerlerle korunaklı habercileri gönderdim. Aynı zamanda, saldırı için ikinci orduyu ayarladım ama öncesinde yeni emirler verdim: bariyerler gruplar hâlinde orman içinde hareket etmeye izin verecek şekilde öyle yoğun olacaktı ki biraz olsun tehlikeli bir Xipèhuz grubu yaklaştığında saldırı pozisyonundan caymayacak yekpare bir kare şekline bürünecekti.

Bununla beraber işareti verdim; kısa sürede galibiyetin, güçlerini birleştirmiş kabilelerin geçtiğini görme mutluluğuna eriştim. Sonunda, gün ortasına doğru, kabaca sayıldığında ordumuzun kaybı iki bin kişiye kadar Xipèhuzluların üç yüzdü, yani kaydedilen ilerleme öyle belirgin bir surette gösteriyordu ki kesin zafer için herkesin ruhunu güvenle doldurdu.

Ne var ki on dördüncü saate doğru oran hafifçe bizim aleyhimize değişti, Kabileler dört bin kişi kayıp verirken Xipèhuzlular beş yüz kayıp vermişti. Tam bu sırada üçüncü orduyu yolladım: savaş en büyük yoğunluğuna ulaştı, savaşçıların hevesi dakika dakika artıyordu ta ki Güneş batıdan batmaya hazır hâle gelene dek. Bu ana doğru Xipèhuzlular Kzour'un kuzeyinden tekrar saldırı pozisyonunu aldı; Dzoumlar ve Pjarvannların geri çekilmesi beni kaygıya gark etti. Dahası, gece vaktinin bize kıyasla düşmanın lehine olacağını varsayarak savaşı sonlandırdım. Orduların dönüşü sakin, galibiyet doluydu; gecenin büyük bir kısmı başarılarımızı kutlayarak geçti. Sayıca hayli çoktu: sekiz yüz Xipèhuz yok edildi, faaliyet sahaları Kzour'un üçte ikisi azalmıştı. Ormanda bizden yedi bin ölünün kaldığı doğru ama bu kayıplar, sonuç kıyaslandığında, ilk savaşa göre epey düşük kalıyordu. Aynı zamanda, umut dolu bir vaziyette hâlihazırda var olan iki bin altı yüz Xipèhuz'e karşı daha belirleyici bir saldırı planlamaya giriştim.

VI - İmha

Dünya yılı 22649, sekizinci ayın on beşinci günü.

Kızıl yıldız doğu tepelerinin üzerinde belirdiğinde kabileler Kzour önünde savaş pozisyonunu aldı.

Ruhum umutla dolu bir şekilde şeflerle konuşmamı bitirdim, borular çalındı, ağır tokmaklar bronzda yankılandı ve ilk ordu ormana doğru yola koyuldu.

Nitekim, bariyerler daha güçlü, biraz daha büyüktü ve eski fikre göre inşa edilmiş bir üçlü haricinde, altı yerine on iki kişiden oluşuyordu. Aynı zamanda, hem yanması hem de ters çevrilmesi daha zorlaştırıldı.

Çarpışmanın ilk anları umut vericiydi; üç saat sonra, yok edilen dört yüz Xipéhuz'e karşılık iki bin kayıp vermiştik. Bu iyi haberlerle şevklenmişken ikinci orduyu da ileri sürdüm. Kararlılık iki tarafta da korkunç boyutlara geldi, savaşçılarımız gittikçe zafere alışkanlık kazanıyor, düşmanlar ise soylu bir Saltanatın inatçılığını sergiliyordu. Dördüncü saatten sekizinci saate kadar on bin candan daha azını feda etmedik fakat karşılığını Xipéhuzler de kendilerinden biniyle ödedi, öyle ki o bin, Kzour'un derinliklerinde kayıplara karışmıştı.

Bu andan itibaren İnsanın dünyanın hâkimiyetini ele geçirdiğini anladım; son kaygılarım da böylece yatıştı.

Gelgelelim dokuzuncu saatte, galibiyetimizin üzerine büyük bir gölge düştü. Bu anda, Xipéhuzler kendilerini artık açıklıklarda, yalnız muazzam kitleler hâlinde yıldızlarını saklayarak göstermeye başladılar. Savaşın gazıyla bizden birçoğu bu kitlelerin üzerine doğru telaşla ilerledi. Nitekim, hızlı bir evrimle Xipéhuzlerden dev bir tanesi ayrıldı, döndü ve cesur yürekliyi katletti.

Düşman için görünür bir kayba yol açmaksızın bin kişi can verdi; bunu gören Pjarvannlar her şeyin bittiğini haykırmaya başladı; on bin insanı kaçış vaziyetine sokacak bir panik havası etrafı sardı, daha hızlı gitmek için bariyerleri terk etme tedbirsizliğini gösteren büyük sayıda insana ise pahalıya patladı. Kovalamaya koyulmuş yüzlerce Xipéhuz iki binden fazla Pjarvann ve Zahelalliyi devirdi ve dehşet tüm hatlarımıza yayılmaya başladı.

Haberciler bu tüyler ürperten haberi bana iletince anladım ki hızlı bir manevrayla kaybolan pozisyonları geri alamazsam gün kaybolacaktı. Ansızın, üçüncü ordunun şeflerine saldırı emrini gönderdim ve benim komutam altında olacağını duyurdum. Sonra bu yedek birlikleri vakit kaybetmeden kaçakların geldiği yöne doğru yönlendirdim. Kısa zaman içinde kovalamakta olan Xipéhuzlerle burun buruna geldik. Katliamlarının verdiği hararetle bu gelenler çabuk gruplaşmadı ve hemen etraflarını sardık: çok azı kaçtı, galibiyetimizin muazzam tezahüratı bizimkileri cesaretlendirecekti.

Bundan sonra orduyu tekrar saldırı pozisyonuna sokmam zor olmadı; manevramız düşman gruplarını bölmek ve bu bölümlerin etrafını sarıp onları yok etmekten ibaretti.

Çok geçmeden, bu taktik onların öyle aleyhineydi ki Xipéhuzler bize karşı küçük gruplar hâlinde savaşmaya başladı ve birinin yalnız diğerinin yok edilmesiyle var olabileceği iki Saltanatın kıyımı iki katına çıktı. Son netice üzerindeki bütün kuşku

en vesveseli ruhlardan bile temizlendi. On dördüncü saate doğru yüz bin insan karşısında aşağı yukarı beş yüz Xipéhuz kalmıştı ve bu az sayıdaki düşman gitgide manevralarımızı bir hayli kolaylaştıran daha dar sınırlara kapatılıyordu, yani Kzour ormanının yaklaşık altıda biri.

Bu sırada, alaca karanlık ağaçların arasından kırmızı renkte süzülüyordu ve gölge tuzaklarından çekinerek saldırıyı yarıda kestim.

Zaferin ihtişamı bütün ruhları sardı; şefler halkların egemenliğini bana teklif ettiler. Bu kadar çok sayıda insanın kaderini hata yapabilen zavallı bir mahluka teslim etmemelerini, Eşsiz Olan’a gönül vermelerini ve dünyevi şef için Bilgelik edinmelerini onlara tembih ettim.

8 – Bakhoûn'un Kitabının Son Bölümü

Dünya İnsanlara ait. İki günlük mücadele Xipehuzlerin sonu oldu; kalan iki yüz tanesinin işgal ettiği bütün alan talan edildi; her ağaç, her bitki, her ot sapı söküldü. Ve gelecek insanların bilgisine, oğullarım Loûm, Azah ve Simhô'nun yardımlarıyla, tarihlerini granit tabletlere kaydetmeyi başardım.

Ve işte ben yalnız, Kzour'un yanı başında, bulutsuz gecede. Bakır renkli bir yarım ay Batıda duruyor. Aslanlar yıldızlara kükrüyor. Nehir söğütlerin arasından yavaşça süzülüyor; ebedî sesinde geçen zamanın hikâyesi, fâni şeylerin melankolisi var. Ve yüzümü ellerimin arasına aldım, kalbimden bir serzeniş yükseldi. Şimdi Xipéhuzler yok edildiği için ruhum onlar adına üzülüyor ve Eşsiz Olan'a soruyorum, ne Hikmetle Hayatın görkemine Katilin karanlığı gölge düşürsün!

Kızıl Su

Öyküde geçen özel isimlerin okunuşları:

Censes: Sans

Cilleuses: Siyöz

Clairon: Kleron

Corne: Korn

Germer-Bailliére: Cerme-Balier

Iaraze: Yaraz

Lestang: Lestân

Luce: Lüs

Marthe: Mart

Victor: Viktor

Sévère: Sever

Tornadres:Tornadr

I - Belirtiler

Tornadres yaylasında birkaç haftadır, doğa muğlak, kaygı dolu bir şekilde bir kalp gibi atmaktaydı; tüm narin bitkisel organizmasının dört bir yanı kesik kesik cereyanlarla, mühim, büyük bir olayın sembolik işaretleriyle çevriliydi. Yabani hayvanlar tarlalarda, kestane ağaçlıklarında, günlük tehlikelerden sakınmak için pek hızlı davranıyor gibi görünmüyorlardı. İnsanın yanına yaklaşmak ister gibi neredeyse Censes'a kadar gelmişlerdi. Sonrasında beklenmedik, korku verici bir karar aldılar: Iaraze vadilerine göç ederek ortadan kayboldular.

Gecelerin başlangıcıydı, ağaçlıkların ve çalılıkların karanlıklarında, saklandıkları yerleri kaçamak adımlarla, duraksamalarla, bekleyişlerle terk eden, gergin hayvanların bir dramı, ana yurttan kaçışın bir melankolisiydi. Kurtların hüznü ve uzun soluklu sesleri yaban domuzlarının boğuk hırıltılarıyla, geviş getiren hayvanların hüngürdemeleriyle birbirlerini takip ediyorlardı. Her yerde ve genellikle güneybatıya doğru, sürülmüş tarlaların üzerinde, özgür gökyüzünün altında, kül renginde silüetler sessizce ilerliyordu: odunsu koca kafalılar, tapirgillerden kısa ayaklı, ağır gövdeliler ve çok narin, etobur veya otobur hayvanlar: yaban tavşanları, köstebekler, tilkiler, sincaplar.

Onları kara kurbağaları, sürüngenler, kanatlı böcekler izledi ve bir haftada kurbağaların zıplayan silüetinden sümüklü böceklerle, kaplumbağalara, yengecin harika ön ayaklarına, taş altında yaşayan korkunç kabuklulara, ebedî karanlıklardaki solucana, sülüğe, larvalara kadar güneybatı noktası tamamen tüyler ürper-tici, solucanımsı bir yığın hâlindeki ikinci derece organizmalara boğuldu.

Kısa süre sonra geride yalnızca kanatlılar kaldı. Kuşlar, yine de, büyük bir huzursuzlukla, sanki dallara sıkıca asılmış gibi, planlamalardan korkmuş, çok kısık sesli şakımlarla alaca karanlıkları selamlıyor, çoğunlukla günün büyük bir kısmında olduğu gibi araziye terk ediyorlardı. Kargalar ve baykuşlar büyük toplantılar düzenliyordu, ebabiller sanki sonbahar ayrılıkları için bir araya gelmiş gibiydi, saksakanlar ise tedirgin bir şekilde bütün gün bağırdı.

Esrarengiz korku hizmetkârlara da yayıldı: koyunlar, inekler, atlar ve köpekler dahi. Tevazulu hizmetkârlar emniyetlerine çekilmiş, İnsanların tamamen güvende kalmasını umar vaziyette hâlâ Tornadres yaylasındaydılar; kediler hariç, onlar çoktan kaçmıştı, ilk günlerde, yaban özgürlüğüne döndüler.

Her akşam örtük bir hüznün, bir daralma Censes sakinlerinin ve Corne bölgesi sahiplerinin ruhunu sarmakta, bir afetin belirsiz öngörüsünü ise Tornadres'in topoğrafyası inkâr etmekteydi. Volkanik arazilerden ve Okyanustan uzakta, batmaz -birkaç dere haricinde hemen hemen hiç- sıkıştırılmış bir dokuda, öyleyse tehdit neredeydi? İnce ağaç dallarının ve ot saplarının sabah saatlerindeki doğrulmalarına, yaprağın benzersiz davranışlarına, güç algılanan ve bunaltıcı kokulara, alışılmadık fosfor ışınları, bir deri azabına, göz kapaklarını kaldırıp varlığı uykusuzluklara mahkûm eden geceye, hayvanlarının olağanüstü, sıklıkla katı, burun delikleri açık ve titrek, başını kuzeye çevirmiş duruşuna dek, tehdidin bütün elektriği hissediliyordu.

II-Yıldız Yağmuru

Bir akşam, Corne'da, Sévère ve eşi yarı açık camın önünde akşam yemeğini sonlandırmak üzerelerdi. Bir hilal Zenitin yakınında, solgun ve zarafetle dolu, engin görüngelerin üzerinde gezinirken buharların yükselişi batı sınırını süslüyordu. Muğlak bir cazibe, belirsiz bir şokla aniden uyandırılmış sinir sisteminin harareti onları sessiz kılıyor, eşsiz bir estetikle, gecenin ihtişamına derin bir hayrete sürüklüyordu. Ahenkli bir sarsıntı bahçenin ağaçlarını sarstı; caddenin parmaklıkları boyunca, derinde, düzensiz şeylerden oluşan bir periler diyarı vardı, Tornadres'in buğdayları, Censes'in hafif ışıkları, etrafa yayılmış insan ışıklarının hoş gizemi ve köy Kilisesinin çapraşık arduvaz kulesi. Corne'un efendileri, yapılarının titreşimlerinden rahatsız olmuş bir hâlde hareketlendiler fakat şoklar omurlar boyunca öyle sert etkide bulunuyordu ki kadın kopardığı üzüm salkımını yere düşürdü, acı içinde dudagından şu sözler döküldü:

"Tanrım! Bu hep böyle mi devam edecek?"

Sévère eşine cesaret vermek arzusuyla baktı ama kendi ruhu da ölçsüz bir güç karşısında hayret içindeydi ve kararmıştı.

Sévère Lestang şeylerin gizemini aheste aheste araştıran, sa-

bırsızlığa kapılmadan doğayı çalışan ve şöhretten yüz çevirmeyi bilen ciddi bilginlerden biriydi.

Ayrıca bilgin olduğu gibi, yumuşak ve cesur bakışları olan, yetilerini geliştirdiği gibi hayatını yaşama istenciyle de dolu bir adamdı. Eşi Luce ise asabiydi; bu dağlı, hafif, âşık, kuşatan, yine de biraz kasvetli bir zarafete sahipti. Kocasının sakin ve dikkatli koruması altında, büyük akıntıların koylarında, büyük, gölgeli yaprakların arasında yaşayan, ebediyen hassas, muayyen çiçekler gibiydi.

Sévère şöyle dedi:

“İstersen yarın gideriz.”

“Evet... lütfen!”

Luce yanaştı, ağzını kapatarak şöyle fısıldadı:

“Dahası, biliyorsun... artık toprağa basmadığımız söyleniyor... özellikle akşamları, sanki bir şey sizi alıp götürüyor... kahretsin! Artık hızlı yürümeye bile cesaret edemiyorum, öyle ki adımlar beni alıp götürüyor... ve merdivenleri zorlanmadan çıkıyoruz ama her daim düşme korkusuyla...”

“Yanılıyorsun, Luce, kaygılı bir yanılsama...”

Eşini bağrına basarak güldü ama müthiş bir huzursuzlukla, zira o da analiz edilemeyen hafifleminin farkına varmıştı... Çok geçmeden, alaca karanlıktan önce, “Corne”a varmak için daha hızlı yürümek istemişti ki adımları uzadı, zıplamaya dönüştü, onu korkunç bir hıza itti. Dengesi bozuldu, dik durmakta zorlandı, ayaklarının tabanında bir ataksi hissi oluştu. Ve tekrar yavaş adımlara geri döndü, toprağa sıkı sıkıya basıyor, büyük yapışkan alanları arıyordu.

“Hâlâ yanılsama olduğuna mı inanıyorsun?” diye sordu eşi.

“Ondan eminim, Luce.”

Luce kâkülünü taradığı esnada onu izlerken birden derin kaygıyla çarpılmış bir vaziyette artık kendisi için sığınak olmaktan

çıkılmış, esrarengiz güçlerin önündeki zavallı bir yaratık hâline gelmiş biri olarak ondaki gerginliği hissetti.

Böylece dişleri birbirine vururken benzi atmaya başladı.

“Kahve seni kendine getirecek,” dedi Sévère.

“Belki.”

Ama sözlerindeki yalanı, yaklaşmakta olan Bilinmeze karşı, öncesinde haftalar boyu fauna ve florayı rahatsız eden, dünyevi yaşamdan pay almayı kesmiş fenomenlerin bu devasa dönüşümüne karşı insani içtenliğin, devanın yetersizliğini hissettiler.

Bu yalanı hissettiler, önsezilerini birbirlerine aktarmanın, kaygılı bir tümevarımla sıkıntılarını ikiye katlamanın içgüdüsel korkusu içinde birbirlerine bakmaya cüret edemediler.

Ve uzun dakikalar süresince Gizemin donuk ve sönük etkisini kendi bedenlerinde duydular.

Bir hizmetçi korkulu bir ifadeyle kahveyi getirdi; onun ayrılışını, tökezleyişini izlediler, kendilerinininkine benzer bu ikaz hâlini sorgulamaya cesaret edemediler:

“Gördün mü, aynı Marthe gibi yürüyordu?” diye sordu Luce.

Sévère cevap vermedi, almak için uzandığı küçük gümüş kaşığın önünde şaşkına dönmüştü. Luce onun sabit bakışını fark ederek sıra ona gelince baktı, şöyle bağırdı:

“O yeşil!”

Gerçekten de küçük kaşık yeşildi, çok soluk zümrüt yeşili bir parıltı ve birden diğer kaşıkların, bütün gümüş takımların üzerinde aynı tonu fark ettiler.

“Ah! Tanrım!” diye bağırdı genç kadın.

Parmağı havada, kısık, fısıltılı, zorlamalı bir sesle şöyle dedi:

Gümüş yeşile dönecek,

Kızıl Su yaklaşacak,

Yıldızları ve Ay’ı yutarak...

Tornadres yaylasının çiftçilerinin çağdan çağa aktardıkları bu kelimeler, kadim ve belirsiz kehanet, Sèvère'i ürpertti. İkisi için de bütün insan biçimciliğinin ötesinde, renksiz, duyulmaz, karanlığın ve musibetin bir izlenimiydi. Şimdi bu epey ciddi kehanet zavallı köylülerin başına nereden gelmişti? Hangi bilimi, hangi geçmiş zamanın gözlemlerini, hangi afet anılarını sembolize ediyordu? Ve Sèvère, Tornadres'dan uzakta olmanın muazzam arzusunun, hayvanların şaşmaz içgüdüsüne riayet etmeyerek Doğanın uyarısının önünde zavallı mantığın yolunu izlemiş olmanın vicdan azabını duyuyordu.

"Bu akşam gitmek ister misin?" diye şevkle sordu Luce'è.

"Asla, sabah olmadan evden çıkmam!"

Gece vakti gezinmenin Corne'da kalmak kadar tehlikeli olabileceğini düşündü; içine çekildi, tefekküre daldı. Büyük bir inilti düşüncesini böldü, ahırın kapısına karşı atların mücadelesinin patırtısı ve telaşlı kışnemeleriydi bu iniltinin kaynağı. Köpekler uludu, Tornadres yaylası boyunca yayılan feryatlar, diğer hayvanlar, dehşet dolu geviş getirenler, hüngürdeyen eşekler tarafından aksediliyordu. Aynı zamanda, gökyüzünde, yeşilimsi bir parıltı ve çok büyük, ısıltılı, süzülen bir kuyruklu yıldız geçti.

"Bak!" dedi Luce.

Başka gök taşları da ortaya çıktı; başta ayrı ayrı, sonra küçük gruplar hâlinde, hepsi uzun eşarplı, güçlü nüveli, mucizevi güzel-likte.

"On ağustos gecesindeyiz," dedi Sèvère, "ve yıldız yağmurları sıklaşacak... böyle olması gayet normal..."

"Madem öyle, lambalarımızın ışıkları neden sönüyor?"

Lambalar, aslında, kısılıyordu, yüksek bir elektrik yoğunluğu şeyleri sarıyordu, bir dehşet, ölümün değil ama bezgin yaşamın, doğaüstü yayılmanın, öyle ki Sèvère ve Luce ağırlıklarını artırmak, katı maddenin temasını ayırımsamak için mobilyalara tutunuyorlardı. Garip bir baskı ayaklarını yerden kesiyor, dengelerini

bozuyordu. Eterin canlı bir güçle hareket ettiği, bilmediğim bir tür organizmanın -dünya dışı bir organizma- her bir damla kanı kızdırdığı, her bir moleküle yön verdiği, kemiklerin derinine kadar işlediği ve yavaş yavaş bütün saçları ve tüyleri diken diken ettiği yeni bir atmosferde hissettiler.

Dahası, Sévère'in öngörmüş olduğu gibi, yıldız yağmuru hız kazandı, gök kubbenin bütün içbükeyliği meteorlarla doldu. Ortalığa derece derece, ısrarcı, büyümekte olan bilinmez bir hadise çıktı: Sesler. Hafif sesler, uzaktan, müzikal, semavi derinlikte kordonların bir senfonisi, bazen neredeyse insani, yaşlı Pisagor'un kürelerinin harmonisini hatırlatan bir fısıltı.

"Ruhlar!" diye mırıldandı Luce.

"Hayır," dedi Sévère, "hayır, Güçler!"

Fakat, Ruhlar yahut Güçler, aynı Bilinmez, aynı muammalı tehdit, olağanüstü bir olayın baskısı, insani korkuların en karanlık olanlarıydı: Şekilsiz ve Öngörülemez. Ve sesler her daim şeylerin uğultusunun üzerindeydi, ürküntü veren bir şekilde uysal, esaslı, mahir, Luce'ü çocuksu Tevazuya, Kulte, Duaya geri götüren:

"Göklerdeki Babamız..."

Sevère gülmeye yeltenmedi, kalp atışları arterlerini patlatacak kadar hızlandı ve erkek zihni, buna rağmen, kadınıninkine göre sebep konusunda daha meraklı, ne tür bir manyetizmanın, ne tür dünya dışı polaritelerin, kürenin bu köşesinde bu olaylara yol açtığını ve Iaraze vadisinde de aynı durumun olup olmadığının içyüzünü araştırıyordu.

Fakat yaylanın dışında, hadisenin başlangıcından beri -ve Sévère bugün nehre kadar inmişti- kimse bilinmezin belirtilerinin farkına varmamıştı. Hayvanlar ve insanlar huzurlu bir şekilde yaşıyorlardı. Yaşam normal seyrindeydi. Peki, öyleyse neden? Gökyüzü ve yayla arasındaki hangi korelasyonlar, hangi hadiseler döngüsü -zira Tornadres çiftçilerinin kehaneti bir döngüyü ima ediyordu- bu büyük Dramı düzenlemekteydi?

Bir olay vuku buldu, ahırın eski kapısına karşı hayvanların başarılı bir saldırısı. Corne'un üç atı göründü, ağızları kar beyazı köpükle kaplı, Ay'ın soluk ışınlarının altında zıplıyorlardı.

"Buraya, Clairon!" dedi Sévère.

Atlardan biri yaklaştı, diğerleri takip etti. Böylesine fantazmagorik bir sahneye hiç rastlamamıştım, kavşağın önünde gölge ve ışınlar içinde mürekkebe bulanmış üç uzun baş, büyük gözleri dışbükey, görünür bir şekilde sorgular gibi Luce ve Sévère'i kokluyordu, Efendinin muğlak öz güveninin geri dönmesiyle onları besleyen kişinin gücü hakkında belirsiz bir düşünce. Sonra, nedendir bilinmez, belki gök taşlarının sayısının ikilemesi, birdenbire büyük göz bebeklerinin, kocaman burun deliklerinin derinliklerindeki mutlak dehşet, ırklarına özgü çılgın panikle kişneyerek camdan yükselip kendilerini dışarı attılar.

"Oh! Nasıl da zıplıyorlar!" dedi Luce.

Aslında, sıra dışı bir duruştan devasa sıçrayışlara geçtiler; birden içlerinden en fevri olanı, bahçenin derinliklerinde, yüksek demir parmaklıkların önünde, kanatlı bir hayvan gibi yükseldi, engeli aştı.

"Gördün mü! Gördün mü!" diye bağırdı Luce, "onun da artık ağırlığı yok!"

"Ne de diğer ikisinin!" diye cevapladı Sévère istemsizce.

Doğrusu, diğer iki karanlık gölge yükseldi, aynı şekilde parmaklıkları sıyrarak dört metreden fazla yükseklikten geçti. Çevik silüetleri, baş döndürücü bir şekilde araziler boyunca taşındı, serildi, buharlaştı, ortadan kayboldu. O esnada bir hizmetkâr yalnız, utangaç, küçük bir çocuğun ürkek yürüyüşü gibi güç bela ilerlemeye cüret ederek ortaya çıktı.

Sévère zavallı iblis için sonsuz bir üzüntü duydu, anladı ki Corne'daki herkes Efendilerinkiyle aynı dehşet büyümesinin kurbanı olarak kendisini kapalı tutmalıydı.

"Boş ver, Victor!" dedi... "Onları yine buluruz."

Victor önce ağaçlara, sonra duvara, kepenge tutunarak yavaş-
tı. Şöyle sordu:

“Doğru mu, Mösyö, ‘kızıl su’ gelecek mi?...”

Sévère zekâsının kanaatine ve olayların kasvetinin ortasındaki
şüphesine dikkat ederek tereddüt etti ama Luce sessiz kalamadı.

“Evet, Victor!”

Bir sessizlik çöktü, karanlık, insanüstünün hissiyatıyla birbi-
rine denk üç varlık ve bununla birlikte Sévère hâlâ irdeliyordu,
olayın ve Gök Taşlarının ilişkilerini sorguluyordu. Yıldızların git-
gide şiddetlenen yağmurunu seyretti, Ölçülemeyenin derinlikle-
rindeki yüce güzelliğin akışı. Yeni bir gözlem onu ürküttü: ufuğun
aşağısında kalan Ay’ın hazin parçası manzara üzerine düşen ışığı
artık veremiyordu. Ve Batıya karşı, uydunun yok olduğunu izledi,
dışbükeyliğinin tamamı Batıya karşı batmaya hazır. Birkaç dakika
daha, sonra ortadan kayboldu: parıltı, Zenitten geldiği gibi gölge-
sinin de gösterdiği üzere hemen hemen birkaç derece kuzeye doğ-
ru, Tornadres yaylası üzerinde kalmaya devam ediyordu. Öyleyse
mucize Zenitten mi gelmekteydi? Yavaşça yüzünü oraya doğru
çevirdi. Orada, bir ametist parıltısı, merceksi bir parıltı, Kuzeye
doğru azami bir parlaklıkla, ok yağmuru altındaki bir gökyüzü
gibi ince yayılıyordu. Ve Sévère düşündü ki tüyleri diken diken
eden bu kasvetli tehdit, Gökyüzünden Dünya üzerine düşmekte
olan ölüm hissiyatı olmasa bu şeyleri izlemesi hoş olurdu...

III-Suyun Belirışı

“Bakın!” dedi Luce.

Ona gelince, Luce de parıltıyı fark etti, Lestang’dan daha etkilenmiş bir hâlde parmağıyla ona işaret etti. Victor, dışarıda pencereye tutunmuş, sarhoş gibi titriyordu ve aralıklarla iç çekerken korku ziyadesiyle onu sardı.

Parıltı yukarıda büyüyordu. Semavi seslerin fısıltısı azalırken derin bir sessizlik Tornadres yaylasına çöktü. Sonrasında, başta narin, aşağıdan gelen bir ışık diğerine cevap verir gibi ortaya çıktı, ağaçların tepesine, bütün bitkilerin üzerine hafif saçaklardan yayıldı. Hassas ve utangaç bir kederdendi. Birbirlerine hiç benzemeyen üç farklı kişide de, cenaze lambaları, ölülerin yakıldığı odun yığını, Tornadres’in ve bütün sakinlerinin içinde dibe çekeceği muazzam bir ateşin neredeyse aynı izlenimi canlandı.

Luce bilinci zar zor yerindeyken homurdandı; Sévère’e büyük bir şikâyet geldi:

“Oh! Susadım!”

Sévère ona doğru döndü; kalbinin hassasiyeti, dağlı Kelt için olan aşkı ona güç verdi.

Yumruklarının arasındaki pencere eteğiyle pencerede, bundan böyle hiç kımıldamama, orada varoluşunu sonlandırma arzusuna karşı mücadele etti. Savrularak bir bardak su almaya gitti. Ve hâlâ sorguluyordu, gökyüzünün ve dünyanın bütün bu mahir alevine rağmen atmosferin soğuğa yakın bir serinlikte olmasına hayret etti.

Suyu sonsuz bir güçlkle geri getirebildi; bardak ve eli öyle hafıftı ki bir şeyi tutma hissi yoktu, bardağın tabanını bütün gücüyle kavradı.

Sıvının yarısını yolda döktü.

Luce bir yudum içti, mide bulantısıyla tükürdü:

“Sanki demir tozu gibi... pas gibi!”

Sévère suyun tadına baktı, o da tükürmek zorunda kaldı: metalikti, küflüydü; ikisi de hayal kırıklığıyla birbirine uzun uzun baktı. Anıların örtüsü kalktı, güzel geçen yıllar, Mekânda birbirlerini gördükleri ilk an, âşık yaradılışlarının hemen oracıkta-ki çağrısı, hoş ve yılmak bilmez sevda dönemleri. (Ah! Uzun, yüksek, muazzam, kutsallıktan nasibini almış, geçmişin buğulu revakının altında can bulan onca saat!) Ve bakışları birbirlerine duydukları sonsuz üzüntüyle kucaklaştı. Gerçekten bu ızdırap mıydı, latif genç hayattan, boğulma, susuzluk, yer çekimine karşı bu gudubet izlenim, maddenin bu temassızlığı içinde göçüp gitmeleri mi gerekecekti, aman Tanrım!

O, Sévère, öyle yaşam gücüyle doluydu ki her şeye rağmen kabul etmek istemedi; çan sesiyle beraber başındaki merak varlığını sürdürüyordu, tekrardan dikkatini dışarıya vermesine sebep oldu. Olağanüstü ve hazin dram devam ediyordu, büyüyordu mahir alevlerin, manzaraların arka planında tutuşmuş devasa Saint-Elmes’in bir operası: büyük ağaçların tepelerinde, önce keskin, parlak alevler ve yükselerek izgenin sonsuz tasnifinden, katlanıyordu, her dalda, her yaprak ucunda titriyordu, sonra aşağıdaki bitkilerde, çalılarda, çimenlerde, otlarda.

Bütün bitkilerin de kenarında ışığı vardı, gökyüzüne doğru yön bulmuş.

Bu hayal parıltılarının, bu yangın manzarasının üzerinde kuşlar sürüler hâlinde uçuşuyordu. Sonunda kaçmaya karar verdiler. Süper-elektrik canlılar olarak yüzeyde yaşayan hayvanlarınkine göre organizmalarına daha az zarar veren bu hadiselere öncesinde direnmişlerdi. Ve kargaların kasvetli bağırıışları, serçelerin, saka kuşlarının, bülbüllerin, ispinozların sonsuz ve dağınık, ağaçkakanların ise zeki sürüleri, seyahat düzenindeki ebabiller, kırlangıçlar, tek veya çift hâlindeki yırtıcı kuşlar, hepsi birlikte güneye doğru telaşla gidiyordu, tedirgin gürültüler, neredeyse söz biçimindeki bağırıışlarla.

Bir kez daha Sévère aynı anda hem birbirine geçmeyen hem de hissedilir bir sıcaklık vermeyen bu sayısız alevlerden ve onları ince şeritler hâlinde uzarken, milyarlarca göz kamaştırıcı oktan kuleler, gotik abideler inşa ederken görmekten endişe duydu. Luce'ten gelen boğuk bir bağırıış onu uyandırdı:

“Bağla beni... bağla beni... beni götürüyorlar!”

Eşini çılgınlık içinde, beti benzi atmış, tedirgin, göğsü acınası bir nefes alma çabasıyla kabarmış şekilde gördü. Kendi kalbi aksadı, mutlak, sonsuz bir umutsuzluğa kapıldı, yine de gayriih-tiyari bir hareketle Luce'e sarıldı. Tir tir titrerken Luce belirsiz laflarla yaylanın parlamasını izledi:

“Bu öbür dünya, Sévère... uhrevi dünya... Dünya ölecek...”

“Hayır, hayır,” diye fısıldadı Sévère ve kelimelerin beyhude-liğinin farkında olarak, “bu bir Güç... bir manyetizma... hareketin bir dönüşümü...”

Orada hipnotize olmuş Victor'dan alçak seste bir kelime dile geldi:

“Kızıl Su!”

Sévère oraya baktı, kuzeye doğru yirmi dereceden daha düşük bir noktaya, pas renkli, düzensiz kenarlı, sanki sülfür gedik-

leriyle delinmiş gibi, büyük bir dikdörtgen gördü.

Bir su gibi saydam, dalgalara benzer, çok açık bir kızılıktaki harelerin deveren ettiği, kuzeye doğru yayılmış gerçek göl aydınlandı.

Ve kızıl gölün etrafında ve bütün gökyüzünde, yeşil bir karaltı yükseliyordu, başta açık zümrüt yeşili, sonra gittikçe mavileşen, kararan, meridyonel uç üzerinde derin bir yeşim gölgesine dönüşen bir karaltı.

Yıldızlar kayboldu. Kızıl su, yeşil su, yeşil cevher ve yeşim karaltısından ibaret bu gökyüzünde başka şey yoktu!

Bu neydi? Nereden geliyordu? Ve Tornadres üzerine nüfuz eden bu devasa şey nedendi, hangi özel güç bunu tetiklemişti, hangi yakınlıklar semada dolanmaktaydı? Sorular Sèvère'in beynini işgal ediyordu fakat gerçekleşen çiftçi kehanetinin önünde Luce ve Victor'u saran hayret ona rast gelmemişti. Ölümün hızla yaklaşmakta olduğundan, göğsünde oldukça korkunç bir biçimde atmakta olan kalbinin ebediyete kadar atmaya devam etmeyeceğinden artık şüphesi kalmamıştı... Ne var ki solan yüzü gökyüzüne doğrulmuş olan Luce dokunaklı bir vakarla şöyle dedi:

Gümüş yeşile dönecek,
Kızıl Su yaklaşacak,
Yıldızları ve Ay'ı yutarak...

Ve derin bir iç geçirerek, geri çekildi, kaskatı kesilmiş ve göz kapakları kapalı, pencere eteğine karşı yığıldı.

IV-laraze'a Doğru

İlk başta hareketsiz, güç uygulamadan, Sévère eşini kendine doğru çekti. Ölmüş müydü, ebediyen yok mu olmuştu? Karanlık bir gülüş, sonu bir yere çıkmaz kaderin gülüşü, dudaklarında şekil aldı ve “Ebediyen” kelimesi ironik bir biçimde beyinde yer etti, kendi varoluşu için gelecek saatin ötesini kestirmeye cüret edemediği bu “Ebediyen.” Sonra, Luce’e sarılışı onu hastaca çileden çıkarttı. Zavallı kadını iyice göğsüne bastırdı... Böylece, ani, tuhaf, büyüleyici bir rahatlama bütün mizacıyla çıkageldi: toprağın sağlamlığı, yer çekimi geri döndü!

Nasıl! Rastlantı ona bunu söyletmeliydi, maddi güvenliği tekrar bulmak için kendi ağırlığına bir yenisi ekleme düşüncesi teorik olarak kafasına yatmadı!..

Göğsündeki baskıya rağmen can bulmuş, güçlenmiş, cesaret ve umut aniden peşi sıra gelmişti, olayın devamında da artmaktaydı ki Luce’ü küçük bir çocuğu tutar gibi kolaylıkla kolları arasında tutabiliyordu. Sonra, mutlu duygunun şoku içinde unutulmuş felakete doğru hafızanın geri dönüşü kalbe hızlıca salındı: Luce ölü müydü? Kulağı genç kadının göğsünde inceledi, dinledi: kendi arterlerinin yersiz gürültüsü duymasını engelledi.

Kaskatı değildi, ama öyle soluktu ki, göz kapaklarıysa açık olsa da gözü hareketsizdi.

“Luce! Luce sevgilim!”

Bir iç çekiş, başın dermansız bir hareketi. Çok hafif bir nefes sezinledi, hayat! Onun hayatını kurtarmak için olabildiğince gayret gösterme kararlılığı, istenci güçlendi.

Birkaç dakika orada hayal kurdu, sonra omuzlarını kaldırdı! Hesap etmenin ne anlamı var? Hayvanlar gibi davranmak, organize canlıların sonuncusu gibi, Iaraze’nin eşğine kadar dümdüz basıp gitmek gerekiyordu. Ve daha fazla tereddüde kapılmadan, en kestirme yoldan giderek, pencere eteğini geçerek pencereye çıktı, Victor’a bağırdı:

“Eline ağır bir cisim al. Köpeği sal ve git arkadaşlarını uyar. Bak benim sorumluluğum var. Herkes kendini kurtarsın. Zamanımız var! Anladın mı?”

“Evet, mösyö.”

Ve Sévère emin, hızlı ama sıkı adımlarla, hırıltılı nefesle, dışarının daha canlı, daha can sıkıcı elektriklenmesinden rahatsız olmuş bir şekilde uzaklaştı. Bahçenin kapısından çıktı, kendisini kırsalın ortasında buldu. Fevkalade ihtişamı içindeki kızıl göl yıldızların sonsuz derinliğine doğru yayılıyor gibiydi. Titreşimli kenarları, turuncu küller içinde, neredeyse kuzeye kadar yayıldı. Hiçbir yıldız görünmüyordu. Oradan buraya ince, yilankavi bir çizgi, bir ateş çizgisi kuzeydeki uçtan güneydeki uca kadar ilerliyordu. Yeryüzünde, Tornadres yaylasının düz yüzeylerinde, her yerde yangın devam etmekteydi, suskun yangın, ne sıcaklığı ne de yakıcılığı olan yangın.

Büyük ağaçların devasa mumları, küçük ışıklar, alt çimenlerden sonsuz sayıda, uzun eşarpların yükselişleri, güçlerin nötrleşmeleriyle yoğun bir biçimde tüketilmiş çok renkli büyük kemeler, yoğun bir biçimde yeniden inşa edilmiş, Mekânı korkulu ve güzel bir yaşamla dolduruyordu. Sévère hayli alevli alanlardan geçmesi gerektiğinde ara ara gözlerini kapatıp oradan yürüyerek

geçti. Luce'ün saçları Sèvere'in gözlerini kamaştırıp görmesini engelleyen bir kıvılcım sağanağı saçtı. İçgüdüsü onu güneybatıya yönlendirdi. Dakikalar sonra, karşısına onun için kilometre taşı görevi gören bir çiftlik çıktı ama ona pek güveni yoktu, öyle ki cehennemî başkalaşım görünüşleri belirsiz kılıyordu.

Kaybolduğunu sandığı bir an geldi: önünde, bir gölet, intikam kılıçları gibi yükselmiş kamışlar, açık zümrüt yeşili söğüt yaprakları, dalga üzerinde hiç durmadan giden ateş böcekleri, fosforlu bir koku, ozonlu, bunaltıcı. Altında yumuşak toprağı hissetti, durgun suyun belirsiz cazibesi. Yaylanın sınırının bin beş yüz metre ilerisinde Cilleuses göletinin olduğunu bilse de boş yere yönünü tayin etmeye çalıştı. Yolu takip etti, on dakika boyunca yürüdü, başladığı yere geri döndü. Sefil bir hâlde orada mı kalacaktı, onca gayreti kayıp mı olacaktı?

“Hadi, Sèvere!”

Kendini topladı, yol gösterecek bir işaret, bilindik bir yer bulmaya çalıştı, bu arayış içinde güçten düştü, Tornadres'da bir saat geçirdikten sonra ikna oldu ki taşranın ortasında kendinden geçiş, ölüm olacaktı.

Birden bir keşifte bulundu; göletin tek, sivri, küçük bir burnu olduğunu gördü ve bundan hareketle yolunu bulabilirdi. O andan itibaren, sanki kanatlanmış gibi dümdüz ileri atıldı, yolundan bir daha ayrılmayacağı, iyi bilinen, küçük bir patika buldu. Yolda ne kadar zaman geçirdiğini hiç çözemedi, belki yarım saat, belki on dakika, beş dakika. Alevler içindeki Tornadres'a paralel, karanlık bir gediğin önünde hayret içinde kalakaldı, ayaklarının altında fosforesan bir uçurum, yaylanın bayırı, gecenin sonsuz derinliği.

“Bayır! Bayır!”

Kelimeyi tekrar etti; gücünü toplayıp büyük bir hızla dolambaçlı patikadan aşağı inmeye başladı. Hâlihazırda fiziki bir esenlik, küçülmekte olan indüklenme, ışıklar her daim nadide, sersem ateşler gibi aheste, hava nemli ve ılık, daha solunaklı! Bilakis Lu-

ce'ün ağırlığı daha da artmıştı. Kollarını ağırttı, gidişini yavaşlattı. Düştü, bir çalıya takılmaksızın bayırdan aşağı yuvarlandı. Sonra tekrardan yola koyuldu, güçlkle soluyarak, ehlileşmez içgüdüleriyle sinirlerini yatıştırarak. Sonunda, büyük bir neşeyle Iaraze'ın akışını duydu, bütün gözenekleriyle kurtuluşun yaklaştığını hissetti! Birkaç adım daha! Tehlike, gizemli nüfuzun asgari düzeye indiği bu ortamda artık ona ulaşamazdı, eskisi gibi, dünyevi iyi doğa, insana can veren, onu kayıran. Ve durmadı, kan ter içinde, hiddetli, güç dolu. Sonunda, karanlık içindeki vadi, inleyen nehir. Sesli bir bağırış, şiddetli ve acı dolu bir neşeyle kendini yere attı. Luce dizlerinin üzerinde, bir dakika sonra Sévère kafasını geri çevirdi, karşı konulmaz bir şekilde yukarıya. Muğlak bir parıltı bayır üzerinde gezindi, yaylanın kenarlarında daha canlı; muazzam yangında tek algıladığı buydu: tozlaşmalar döneminde gece denizlerinin zoraki ısıltısı. Fakat sema onu büyülüyordu, yalnızca kayıp kızıl Su, bir tür şimalî tan, meteor yağmurunun düşmeye devam ettiği, olağanüstü ve dolu dolu.

“Öyleyse ne?” diye sordu. “Ve neden Tornadres ve Iaraze arasındaki bu devasa başkalık?”

Nihayet, Luce'e doğru eğildi, hâlâ solgun olduğunu gördü, hareketsizdi fakat nefesi hissediliyordu, baygınlıktan ziyade sersemleşmişti. Sesini yükseltip onu çağırdı:

“Luce! Luce!”

Ürperdi, başını hafifçe hareket ettirdi. Gölge içinde sonsuz bir neşe ve mutluluk gözyaşlarıyla, ona sarıldı, seslenmeye devam etti, şefkat sözleri fısıldadı. Sonunda, göz kapakları açıldı, genç kadının bakışı, Hayalle dolu, Karanlıkla dolu, Sévère'e döndü:

“Ah!” diye bağırdı, “nihayetinde galip gelen biz olduk... Tornadres seni yutamadı!”

Doğruldu, kollarını kavuşturdu, bir arzuya kapıldı, tek başına oraya, yukarıya çıkma vaadi, güneybatı noktasına, afetin hikâyesini yazmaya...

Bu esnada sesler bayırdan yükseldi, bir havlama. Anladılar ki gelenler Corne'un hizmetkârlarıymış, Luce ve Sévère birbirlerine sarılıp onları beklediler, öyle büyük bir mutluluktan ki gözyaşları yanaklarından süzülüyordu.

Not

M. S v re Lestang, Tornadres afetinin hikâyesini gerçekten de yayımladı (Germer-Bailli re'de). Su, yedi gün boyunca yaylanın üzerinde göründü, yedi gün boyunca ne sıcaklığı ne de yakıcılığı olan yangın devam etti, M. Lestang'ın ve yaylanın sakinlerinin ileri sürdüğü buydu, hadisenin son günü bir bilirkişi kurulu geldi. Esefle karşıladığımız birkaç ölüm oldu, yerlilerin çoğu 10 Ağustos gecesinin başlangıcında kaçmıştı. Bilimsel incelemenin sonuçları-na gelirse hepсинin negatif olduğunu itiraf etmek gerekir: makul hiçbir teori yok. Daha sonra birkaç keşfe yol açan, ilgi çekici tek olgu şu oldu: Tornadres yaylası yaklaşık 150 milyar metre küpten oluşan kayalık bir kütlenin üzerinde duruyor, kökeni ise yıldıza ait, tarih öncesi zamanlarda Iaraze vadisinin yakınına düşen bir DEVASA METEOR.

Anlatılan senin yolculuğun...

J.-H. Rosny aîné

Xipéhuşler

Kızıl Su

“Dünya yılı 22649, sekizinci ayın yedinci günü.

Şafak vakti, borular çaldı; ağır tokmaklar büyük savaş için bronz çanlara vurdu. Yüz siyah manda, iki yüz aygır rahipler tarafından kurban edildi ve elli oğlum benimle birlikte Eşsiz Olana dua etti.

Güneş gezegeni kırmızı tan yerinde batıyor, şefler orduların önünde dörtnala koşuyor, saldırı feryadı yüz bin savaşçının sabırsız koşuşuyla yayılıyordu.

Düşmanla ilk buluşan Nazzum kabilesi oldu ve mücadele muhteşemdi. Başta güçsüz kaldılar, gizemli darbelerle sersemlemişlerdi ki kısa süre içinde savaşçılar Xipehuşlere nasıl vurmaları ve onları nasıl yok etmeyi öğrendiler. Böylelikle, bütün kabileler, Zahelal, Dzoum, Sahr, Khaldes, Xisoastre ve Pjarvannlar, okyanuslar gibi gürleyerek ovayı ve ormanı istila ettiler, sessiz düşmanı her yerde kuşattılar.”

Xipéhuşler

“İlk başta hareketsiz, güç uygulamadan, Severe eşini kendine doğru çekti. Ölmüş müydü, ebediyen yok mu olmuştu? Karanlık bir gülüş, sonu bir yere çıkmaz kaderin gülüşü, dudaklarında şekil aldı ve “Ebediyen” kelimesi ironik bir biçimde beyinde yer etti, kendi varoluşu için gelecek saatin ötesini kestirmeye cüret edemediği bu “Ebediyen.” Sonra, Luce sarılığı onu hastaca çileden çıkarttı. Zavallı kadını iyice göğsüne bastırdı... Böylece, ani, tuhaf, büyüleyici bir rahatlama bütün mizacıyla çıkageldi: toprağın sağlamlığı, yer çekimi geri döndü!”

Kızıl Su

Anlatılan Senin Yolculuğun...

 laputakitap	 laputakitap	ISBN 978-605-70329-5-9
 laputakitap	www.laputakitap.com	 9 786057 032959